

เดิมชื่อการให้ทานที่ยังไม่รู้จัก พุทธศาสนิกชน
บรรยายไว้เมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๓๓
ณ วัดธารน้ำไหล (สวนโมกขพลาราม) อ.ไชยา จ.สุราษฎร์ธานี

คำนำ สำนักพิมพ์

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จะครบรอบ ๑๐๐ ปีชาตคติกาลของท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ หลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้จัดทำโครงการที่เป็นประโยชน์ ต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยเฉพาะงานด้านการพัฒนาบุคลากร ให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนา ตามปณิธานของท่านอาจารย์พุทธทาส

สำนักพิมพ์สุภาพใจก็ได้จัดทำโครงการ “๑๐๐ ปีชาตคติกาล สืบสานปณิธานพุทธทาส” มีวัตถุประสงค์จะจัดพิมพ์หนังสือของท่านอาจารย์ภายใต้กรอบแนวคิด “พุทธทาส ๑๐๐ ปี หนังสือดี ๑๐๐ เล่ม” โดยคัดเลือกหนังสือที่เป็นความรู้ทั่วไป เกี่ยวกับศาสนา ชีวิต และสังคม เพื่อสร้างองค์ความรู้พื้นฐานแก่ผู้อ่านเป็นหลัก แต่ก็จะมีหนังสือที่มีเนื้อหาลึกซึ้ง รวมทั้งประวัติชีวิตและงาน ของท่านอาจารย์รวมอยู่ด้วย

“ทาน” ทำอย่างไรจึงได้บุญมาก เล่มนี้ อยู่ในชุด “ธรรมะสบายใจ” ก็เป็นหนังสือดี ๑ ใน ๑๐๐ เล่ม ที่สำนักพิมพ์ฯ ตั้งใจพิมพ์เพื่อถวายเป็นอาภรณ์บูชา แต่ท่านอาจารย์พุทธทาสในวาระ ๑๐๐ ปีชาตคติกาล

เนื้อหาในเล่ม กล่าวถึงความหมายของการให้ทุกระดับ ตั้งแต่ทาน จาคะ และบริจาค ประเภทของการให้ จุดมุ่งหมายของการให้และวิธีให้ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ให้ ซึ่งจะทำให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายและวัตถุประสงค์ของทานทุกระดับ ตามหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาได้อย่างแจ่มชัด

สำนักพิมพ์สุภาพใจ

สารบัญ

ความหมายของท่าน จากะ และปริจาค

๒

ประเภทของท่าน

๓

การให้ตัวเอง ๒ อย่าง

๓

ให้แบบคำกำไร

๔

ให้โดยสัญญาตถุณ

๔

ให้อย่างแลกเปลี่ยน

๔

ให้ตามธรรมเนียม

๕

ให้ตามหน้าที่

๕

ให้อย่างลงทุน

๖

ให้อย่างสหกรณ์

๖

ให้เพื่อสร้างบารมี

๖

ให้เพราะจำเป็นต้องให้

๗

ให้เพราะกิเลสต้องการ

๑๐

ให้เพื่ออวด

๑๐

ให้อย่างตกเบ็ด

๑๑

ให้เพราะถูกหลอก

๑๒

ให้เพราะบ้าดี เมมาดี หลงดี

๑๒

ให้เพราะกลับตัว กลับใจ

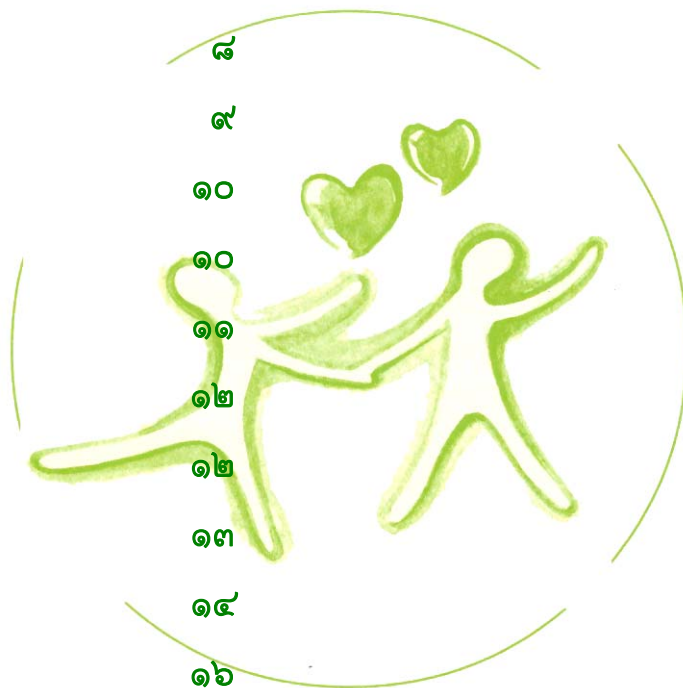
๑๓

การให้สูงสุดคือการสละตัวตน

๑๔

ทศพิธราชธรรมข้อที่ ๓ “ปริจาค”

๑๖

กาบ

ทำอย่างไรจึงจะได้บุญมาก

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจ ในธรรมทั้งหลาย

การบรรยายประจำวันเสาร์ในวันนี้ อาตมาก็ยังคงบรรยายในชุดที่เรียกว่า “สิ่งที่ท่านยังไม่รู้จัก” ต่อไปอีก บางคนอาจจะรำคาญหรือเบื่อแล้วก็ได้ว่า ยังมีสิ่งที่ยังไม่รู้จักมากมายนัก ถ้ามันยังมีอยู่ ก็ควรจะเอามาทำให้รู้จักกันเสีย จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราวไปเสียที ขอให้สนใจฟัง ถ้ารู้จักละเอียดลออมากขึ้น ก็มีความรู้ธรรมะมากขึ้น ลึกซึ้งยิ่งขึ้น แล้วก็จะพลอยรู้จักทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่าง หรือธรรมะทุก ๆ อย่าง ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ฉะนั้นให้สนใจให้ดี ๆ สังเกตให้ดี ๆ ในสิ่งที่เรียกว่าท่านยังไม่รู้จัก

ในวันนี้ก็ได้กล่าวด้วยหัวข้อที่ตั้งต้นที่สุดเลย คือ สิ่งที่เรียกว่า “การให้ทานที่ท่านยังไม่รู้จัก” ฟังดูก็เหมือนจะดูหมิ่น สบประมาทกันเต็มที ว่าท่านยังไม่รู้จักการให้ทาน ซึ่งมันเป็น ก. ข. ก.กา เป็นตัว ก. และการพูดจาในทางธรรมะก็ว่าทาน แล้วก็ศีล แล้วก็สมาธิ หรือทาน ศีล แล้วก็ภาวนาอย่างนี้เป็นต้น มันเป็นสิ่งแรกที่สุด แต่ก็ยังมีแง่มุมปลีกย่อยต่าง ๆ นานาสารพัดอย่าง ซึ่งไม่ได้รู้จักกันถึงที่สุด มันก็เลยไม่ถูกต้อง การบำเพ็ญทานหรือการให้ทานมันก็ไม่ถูกต้อง ยังไม่บริสุทธิ์ ยังไม่ถึงที่สุด คือเบื้องปลายยังไม่ถึง นี่ขอให้พยายามอดทนทำความเข้าใจต่อไป เพื่อให้รู้จักเพิ่มขึ้นอีกสิ่งหนึ่งในนามที่เรียกว่า การให้ทาน หรือการบริจาค เป็นคำพูดตามธรรมดา ๆ

ความหมายของคำว่า ทาน จาคะ และบริจาค

ในขั้นแรกที่สุดนี้เราจะเอาตัวหนังสือหรือคำพูดนี้เป็นหลัก มันก็จะได้กัน ๓ ชั้น หรือ ๓ ความหมาย คือคำว่า ทาน มีคำหนึ่ง แล้วก็จาคะ คำที่ ๒ แล้วก็บริจาค บริจาคนี้คำที่ ๓ สังเกตดูให้ดีว่า มันต่างกันอย่างไร ถ้าไม่เคยเรียนบาลี อาจจะไม่สนใจเห็นเหมือน ๆ กัน หรือเป็นสิ่งเดียวกันไปเสียก็ได้ ถ้าเคยเรียนบาลีหรือว่าสังเกตมาก ๆ แม้ไม่เคยเรียนบาลีก็รู้ได้ เหมือนกับว่ามันไม่ใช่อย่างเดียวกันเลย ละ ๓ คำนี้ สังเกตความหมายกันไว้ให้ดี ๆ

คำว่า “ทาน” แปลว่า ให้ แล้วคำว่า “จาคะ” นี้แปลว่า สละ คำว่า “บริจาค” นี้มันให้ออกไปเสีย ให้หมด ให้ไปเสียให้หมด มันก็ไม่เหมือนกัน ทานแปลว่า ให้ จาคะแปลว่าสละ บริจาคแปลว่าสละสลัด ออกไปเสียให้หมด นี่มันต่างกันอย่างไร ดูกันทีละอย่างอีกที

ทานหรือทานะในภาษาบาลีนี้ก็แปลก ใช้เป็นชื่อของการให้ก็ได้ ใช้เป็นชื่อของสิ่งที่ให้ ให้ทาน อย่างนี้ก็ได้อีก ใช้เป็นชื่อสถานที่ก็ได้ คำว่าทานหมายถึงโรงทานก็ยังได้ ภาษาบาลีมันเป็นอย่างนั้น แต่คงเอาไว้เพียงคำว่าทานคำเดียว ทานคำเดียว แปลว่าให้

คำว่าให้ในที่นี้ให้อย่างมีผูกพัน ให้อย่างมีผูกพัน ที่จะได้รับผลอะไรคืนมา มันให้อย่างเอากำไร ให้อย่างมีการผูกพัน ว่าจะต้องได้รับการตอบแทน

คำว่าจาคะมันไม่ใช่อย่างนั้น มันให้ มันสละไปเลย มันไม่มีการผูกพัน ถ้าทานะมันมีผูกพันว่า จะต้องได้อะไรกลับมาให้แก่กู ส่วนจาคะนั้นสละ ๆ ออกไป ไม่มีการผูกพัน

ที่นี้บริจาค บริจาค คือให้ให้หมดเลิกกันเลย ให้กันหมด จนไม่มีอะไรจะให้ ให้ว่างไปเลย ยิ่งไม่มีความผูกพัน เพราะมันให้ เพื่อจะเอาความว่างเป็นผลสุดท้าย

เห็นไหมว่า ๓ คำนี้มันยังเดินอยู่คนละทิศละทางไปกันไกล คนละทิศคนละทาง ทานะให้อย่างมีอะไรผูกพันแล้วก็มีผู้รับด้วย มีผู้ให้ด้วย มีการผูกพันกันระหว่างผู้ให้กับผู้รับ หรือการกระทำนั้น จาคะนี้ไม่เอาอย่างนั้น ฉะนั้นให้สละออกไป ๆ สละออกไป ไม่ให้มัน เกิดการผูกพัน บริจาคมันเต็ม “บริ” เข้ามา แปลว่า มันสิ้นเชิง

หมด เลิกกันสิ้นเชิงจนไม่มีอะไรจะต้องให้อีกต่อไป ๓ คำจำไว้ให้ดี ทานะแปลว่าให้ จาคะแปลว่าสละ บริจาคะแปลว่าสละหมด

ประเภทของท่าน

ที่นี้มันยังมีแง่มุมต่าง ๆ นานา ที่เราจะเอามาเป็นเครื่องบัญญัติพูดจากันให้เป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้ง ยิ่งขึ้น ก็จะถูกในส่วนนี้โดยแบ่งเป็นประเภท

ประเภทแรก คือมีผู้รับ การให้ต้องมีผู้รับนี้มันการผูกพัน อย่างที่กล่าวมาแล้ว ประเภทที่สอง ไม่ต้องมีผู้รับ ให้ชนิดที่ไม่มีผู้รับ ให้สิ่งที่ไม่ควรจะมีอยู่ในตัว ตัวตนออกไปเสีย ใครมันจะรับใครมันจะเอา ไม่ต้องมีผู้รับ อย่างที่สามให้อย่างเล็กกัน อย่างให้บริจาคนหมด ให้ตัวกู เช่นให้ตัวกูให้หมดไปเสีย ไม่มีปัญหาอะไร นี่จึงไม่เป็นการผูกพันให้เป็นการทำลายการผูกพันไปเสียให้หมด ไม่มีการผูกพันโดยแงใด

นี่ก็พอจัดได้เป็น ๓ พวก ให้อย่างมีผู้รับแล้วก็ผูกพันกันว่าจะได้รับผลจากการให้ ให้โดยไม่ต้องมีตัวผู้รับและไม่ผูกพันว่าจะได้ ถ้ามันจะได้ผลมาก็ได้มาโดยฐานะเป็นปฏิภิกิริยา มันก็ได้เอง ไม่ต้องมีการผูกพันว่าจะต้องได้และไม่ต้องมีคนเป็นผู้รับ แล้วที่นี้ก็ให้ชนิดที่เล็กกัน ให้ใช้อย่างที่เล็กกัน ให้ใช้ทันต่อให้ทันเหตุ ให้ทันต่อแห่งปัญหาออกไปเสีย คือ ให้ตัวกูออกไปเสีย ละตัวกู สลัดตัวกู เลิกตัวกู นี่มันสูงสุด มันกลับได้นิพพาน กลับมีนิพพาน โดยไม่มีข้อผูกพัน คือมันให้แล้วมันเกิดความว่าง ว่างจากตัวตน ว่างจากกิเลสไม่มีความทุกข์

ท่านทั้งหลายรู้จักแล้วหรือยัง ที่พูดว่าที่ท่านยังไม่รู้จักมันมีความจริงอย่างไร มีความจริงเท่าไร นี้เรียกว่าขั้น ก. ข. ก.กา กันแล้วก็ยังไม่รู้จัก แล้วมันก็ยังไม่รู้จักอีกมากมายแหละ

ที่นี้ก็พูดกันให้ละเอียดออกไป ในบรรดาที่เรียกว่าให้ การให้หรือการให้ออกไปมีหลายแง่ หลายเหลี่ยมหลายมุมที่มันเข้าใจยาก ที่มันรู้จักยาก ที่มันเข้าใจยาก

การให้ตัวเอง ๒ อย่าง

คู่แรกที่สุด เข้าใจยาก คือคำว่า ให้ตัวเอง “ให้ตัวเอง” ฟังให้ดีนะ คำนี้คำเดียว มีความหมายตรงกันข้ามทั้ง ๒ ฝ่ายเลย ให้ตัวเอง หมายความว่ายอมแพ้ ยอมแพ้ให้ตัวเองแก่ข้าศึก แล้วแต่ข้าศึกจะเอาไปทำอะไร นี่ให้ตัวเองอย่างนี้ใช้ไม่ได้ เสียหาย เสียหายหมดเลย ให้ตัวเอง มีคำกล่าว ธรรมะกล่าว ว่า “เป็นคนทั้งที่อย่าให้ตัวเอง” คือให้ตัวเองไปเสียแก่กิเลสง่าย ๆ ชุ่ย ๆ ให้ตัวเอง ตัวกูให้กิเลสไปเสีย แล้วแต่กิเลสมันจะบังคับให้ทำอะไร ให้ตัวเองอย่างนี้ผิด ใช้ไม่ได้ ไม่มีประโยชน์ ให้โทษ

แล้วที่นี้มันมีให้ตัวเองอีกชนิดหนึ่ง ให้ตัวเองออกไปเสีย ไม่ต้องมีตัวกูเหลือ บริจาคตัวกูให้หมดไป ๆ ไม่มีตัวกูเหลือ นี่กลับได้นิพพาน ให้ตัวเองอย่างนี้กลับได้นิพพาน ไม่มีตัวตนอะไรเหลือ นี่กลับได้นิพพาน แต่ให้ตัวเอง ให้ตัวตนตามธรรมดาสามัญนี่คือ แพ้ ขี้แพ้ ยอมแพ้ ยอมให้มันเอาไป ให้มันครอง

บ้านครองเมือง ให้มันฮึดเอาไปเป็นข้าให้มันทำแล้วแต่มันจะทำ นี่คำพูดคำเดียวกัน ให้ตัวตน ให้ตัวตน ให้ตัวตน นี่อันหนึ่งไม่ควรให้ อันหนึ่งให้แต่ดี รู้จักหรือไม่รู้จัก อาตมาว่าท่านยังไม่รู้จัก ท่านยังไม่รู้จัก ต้องดูให้ดี ให้ตัวตน ให้ตัวตน อย่างหนึ่งไม่ควรให้ คือมันยอมแพ้ง่าย ๆ แต่อย่างหนึ่งควรให้เลิกตัวตน หมดตัวกู หมดตัวตน ก็เป็นหลุดพ้น เป็นนิพพาน ความหมาย ๒ อย่าง ในคำพูดคำเดียวกันว่า ให้ตัวตน รู้จักหรือไม่รู้จัก เคยรู้จักหรือไม่เคยรู้จัก

ให้แบบคำกำไร

เอ้า ทีนี้ มาดูกันให้ละเอียดที่ถึยิบ ทั้งในแง่ดีและแง่ร้าย แง่ดีแง่ร้ายให้อย่างเอากำไรมหาศาล ตักบาตรสักช้อนหนึ่ง ได้วิมานหลังหนึ่ง ทำอะไรได้กำไรเท่านี้บ้าง *ในโลกนี้มีการทำอะไรที่ไหนที่ได้กำไรเท่านี้บ้าง ตักบาตรช้อนหนึ่ง ได้วิมานหลังหนึ่ง ใครเคยค้ากำไรได้ถึงขนาดนี้บ้าง* แต่ก็ยังมีพูด ยังมีสอนกันอยู่ นี่มันคอร์ปชั่นชัด ๆ ตักบาตรช้อนหนึ่งเอาวิมานหลังหนึ่ง แต่ก็ยังเรียกทำทาน ทำทาน บริจาคทาน ตักบาตรหรือทำบุญสักบาท เอาวิมานหลังหนึ่ง ไม่รู้ก็ร้อยล้านบาท นี่ก็ต้องระวัง ว่ามันเป็นการให้ทาน ที่เป็นการค้ากำไรเกินควร มันทำคอร์ปชั่น คนทั้งโลก จะไม่ไหว

ให้โดยสัญชาตญาณ

ทีนี้ให้โดยสัญชาตญาณ รู้สึก เป็นความรู้สึกของสัญชาตญาณ อย่างแม่ให้ แม่ให้ แม่ให้อะไรนี้ ให้หมดเลย ให้ชีวิตก็ให้ ให้อะไรก็ได้ แม่อาจจะให้แก่ลูก ให้โดยสัญชาตญาณของความเป็นแม่ ให้หมดให้ชนิดที่ให้หมดนี้มันก็ให้เหมือนกัน ให้โดยความรู้สึกของสัญชาตญาณ ท่านลองคิดดู ก็เคยเป็นพ่อ เคยเป็นแม่กันมาแล้ว ว่ามันให้เท่าไร ถ้าให้โดยสัญชาตญาณ ความเป็นพ่อและความเป็นแม่ เพราะว่ามีไกลไปถึงขนาดว่า ให้ชีวิตก็ยังได้ บางที่ตายแทนลูกก็ยังได้

ให้อย่างแลกเปลี่ยน

เอ้า ทีนี้มันเป็น “การให้ที่แลกเปลี่ยน” แลกเปลี่ยนอย่างเขาเอาอะไรมาให้เรา เราก็รู้สึกกระดาก ที่ว่าจะไม่ให้อะไรตอบแทนเขา ว่าคนที่อยู่ทางเหนือ ชาวเหนือนั้นลงไปทางทะเล ชาวเลมันเอาผักหญ้า หัวมัน หัวบอน ไปให้มันนะ มันไม่ต้องออกปากทอออก เพียงแต่ไปให้เท่านั้นแหละ เราเลยก็อด

ทาน..ทำอย่างไรจึงจะได้บุญมาก : ๔

ไม่ได้ ให้ปลา ให้กะปิ ให้อะไร ให้ชาวเหนือกลับไป นี่มัน “ให้โดยการตอบแทน” เป็นการตอบแทน เรียกว่าแลกเปลี่ยนก็ได้ เป็นการทอดไมตรีกันไว้ก็ได้ จะเรียกว่า เป็นการผูกพันอย่างยิ่ง โดย ขบธรรมเนียม โดยประเพณี เมื่อเขาเอาอะไรมาให้เรา ถ้าเราไม่ได้ให้อะไรแก่เขาเลย เราก็รู้สึกรำคาญ ตัวเอง ไม่สบายใจ มันจึงอดไม่ได้ อย่างน้อยที่สุด มันก็ให้คำว่าขอบใจ ขอบคุณไปตามเรื่อง ให้ลม ๆ แล้ง ๆ ยังต้องให้ มันยังต้องให้ ที่จะไม่ให้อะไรเสียเลยนี่มันทนไม่ไหว

การให้อย่างนี้มันเป็นการแลกเปลี่ยน แต่ก็ต้องเรียกว่าเป็นการให้อยู่นั่นเอง ถ้าท่านไม่สังเกต ไม่รู้จัก ไม่เรียกมันว่าการให้ มันก็เหมือนกับไม่มี มันก็เป็นสิ่งที่ท่านยังไม่รู้จัก ว่าแม้ในการที่เราจะต้อง ให้สมนาคุณแก่กันและกัน ผูกพันกันอยู่ เวลาบ้านนี้มั่งงาน บ้านนั้นก็เอาเงินมาช่วย พอบ้านนั้นมั่งงาน บ้านนี้ก็ต้องเอาเงินไปช่วยอีกนั่นแหละ เป็นการผูกพันกันอย่างนี้ แต่มันก็คือการให้ คือการให้เหมือนกัน เรียกว่าการให้เหมือนกัน เป็นการให้ในความหมายหนึ่ง ในชื่ออย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ค่อยจะเรียกกันว่าเป็นการ ให้ หรือเป็นการให้ท่าน กลับไปเรียก เป็นการผูกมัดร่วมมือ ร่วมอะไรกันก็ไม่รู้ ไม่เรียกว่าท่าน แต่ก็ควร จะรู้ว่านี่มันก็เป็น การให้ท่านชนิดหนึ่ง เป็นการแลกเปลี่ยน เป็นการผูกพัน

ให้ตามธรรมเนียม

ที่นี้ก็มาถึงคู่ที่ปนกันอีกแหละ ปนกันค่อนข้างจะปนกันให้ตามธรรมเนียมกับให้ตามหน้าที่ ให้ตามธรรมเนียมนี้ไม่รู้อะไรหรอก เห็นเขาให้ก็ให้ เขามีธรรมเนียมให้ก็ให้

เคยพบแม่ซีที่จังหวัดหนึ่ง เขาให้เป็นตามธรรมเนียม เขาจะต้องเอาของที่กินได้ เล็ก ๆ น้อย ๆ ไปวางที่นั่นที่นี้ก่อน เสร็จแล้วจึงมานั่งกินเอง ว่าต้องให้เสียก่อนจึงจะกินเอง ต้องให้หนัก ให้หนู ให้มัด ให้แมลงกิน เสร็จแล้วจึงจะมากินเอง อย่างนี้ก็เรียกว่า “ให้ตามธรรมเนียม” แต่เดี๋ยวนี้ชักจะหาดูยาก ไม่ค่อยมี มันหายไป หายไป

ให้ตามหน้าที่

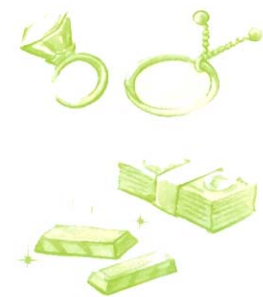
ที่นี้ “ให้ตามหน้าที่” ตามหน้าที่ที่เรามีหน้าที่ที่จะต้องให้ นับตั้งแต่ว่าจะต้องสงเคราะห์เขา จนกระทั่งว่า เขาเป็นเพื่อนของเรา เป็นคนอยู่ในการดูแลคุ้มครองของเรา ก็ต้องให้ตามหน้าที่ ให้ในฐานะเพื่อนเกิด เพื่อนแก่ เพื่อนเจ็บ เพื่อนตาย ก็ได้ นี่ก็เรียกว่า ให้ตามหน้าที่ ให้ตามธรรมเนียม มันก็มี ความหมายอันหนึ่ง ดูไม่ค่อยจะมีอะไรบังคับนัก แต่ว่าบังคับโดยอ้อม ธรรมเนียมบังคับ ที่นี้ให้ตามหน้าที่ นี่คือหน้าที่มันบังคับ มันก็ต้องให้ แม้ที่จะต้องให้ลูกให้หลานให้คนใช้ ให้บริวาร อย่างนี้ก็มี

ทาน..ทำอย่างไรจึงจะได้บุญมาก : ๕

ลักษณะตามหน้าที่ที่อยู่มากเหมือนกัน การไม่เอา ไม่ให้ข้าว ไม่ให้สุนัขกินข้าว ไม่ให้ข้าวแก่สุนัขนี้ มันก็เรียกว่าไม่มีหน้าที่ ไม่เคารพหน้าที่ เสียหายในทางหน้าที่ เรายังต้องเอาข้าวให้สุนัขกิน ถ้าสุนัขเจ็บป่วย บางทียังต้องลำบากรักษา รักษาสุนัข ทำความสะอาดให้สุนัข รักษามันตามหน้าที่ เพราะว่าเราเป็นคน เป็นเจ้าของสุนัข แล้วมันก็พึ่งพาอาศัยเขาอยู่อย่างนี้ ตามหน้าที่ ตามหน้าที่กับตามธรรมเนียม ตาม ธรรมเนียม

ให้อย่างลงทุน

เอาที่นี้ดูกันให้ละเอียดไปอีกความหมายหนึ่ง “ให้ที่เป็นการลงทุน” อย่างนี้ก็เรียกว่าให้เหมือนกันแหละ แต่เป็นการลงทุนไปก่อน ถ้าไม่ลงทุนไป ก่อน มันไม่เกิดการผูกพัน อดสำหรับลงทุนไปก่อน ให้เป็นการผูกพัน แล้วต่อไป มันก็จะได้ให้ กลับไป ให้กลับมา กลับไปกลับมาเรียกว่า ให้อย่างลงทุน แล้ว ผลมันก็จะกลับมามากมายมหาศาล ถ้าฉลาดกระทำในเรื่องนี้แล้ว ก็รวยได้ เหมือนกัน แล้วมันเป็นวิญญูณแห่งการค้า วิญญูณแห่งการแสวงหา ประโยชน์ เป็นการให้อย่างลงทุน

ให้อย่างสหกรณ์

ที่นี้มันเป็นการให้อีกอย่างมีอีกอย่าง เรียกว่า “การให้อย่างสหกรณ์” สหกรณ์เรากระทำร่วมกัน เราอยู่บ้านเดียวกัน หลาย ๆ บ้าน หลาย ๆ คน มันมีอะไรที่ต้องทำร่วมกัน ถึงถ้าเฉยแล้วมันจะเกิด ยุ่งยาก ลำบากที่สุดมันมีอะไรเกิดขึ้น ก็ต้องช่วยกัน หรือถ้ามีการเรียไร ก็ต้องช่วยกัน ในความหมาย แห่งคำว่าสหกรณ์ สหกรณ์เพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของหมู่บ้านนี้ ก็มีกาให้ ชนิดที่มันเป็นสหกรณ์ ถึง ตอนนีขอพูดนอกเรื่องสักหน่อยนะ คำว่าสหกรณ์ สหกรณ์นี้ช่วยจำกันไว้ให้ดี มันเป็นวิญญูณของความ รอดที่เดียว มันเป็นสิ่งที่ลึกลับ ความหมายสูงสุดของธรรมชาติที่มันต้องอยู่กันอย่างสหกรณ์ หมายความว่าอยู่คนเดียวไม่ได้หรอก อย่าอวดดี อย่าอวดดี ถ้ากูอยู่คนเดียวในโลกได้ อย่าอวดดี เขาให้ เราอยู่คนเดียวในโลก เขาไปกันหมด ให้เราอยู่คนเดียวในโลก มันก็ตาย อยู่ไม่ได้หรอก มันต้องอยู่กัน ครบที่มันควรจะอยู่ นี้ขอให้นึกถึงว่า ธรรมชาติแท้ ๆ ความหมายมันลึกซึ้งแท้ ๆ ของธรรมชาติมันก็อยู่ กันอย่างสหกรณ์

ดวงอาทิตย์ดวงเดียวอาจรอดดีไปว่า กูอยู่ได้ มันอยู่ไม่ได้ ดวงอาทิตย์ดวงเดียวก็อยู่ไม่ได้ มันต้องมีอะไรที่เป็นเนื้อกันกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวนั้นหลายอย่าง เป็นระบบสุริยะจักรวาล ระบบหนึ่ง ครบถ้วนนั้นมันจึงอยู่ได้ แล้วมันต้องหลายจักรวาล หลาย ๆ จักรวาลในหนึ่งจักรวาลมันก็มีหลายจักรวาล หลาย ๆ จักรวาลก็อยู่กันเต็มไปหมดในที่ว่างนี้ อยู่กันอย่างสทกรณ อยู่เดี่ยว ๆ ไม่ได้ มันไม่มีอะไรที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยว ต้องอยู่พร้อม ๆ กันอย่างสทกรณนี้ ธรรมชาติลึกซึ้ง ลึกซึ้งที่สุด มันก็อยู่กันอย่างสทกรณ ที่ในระบบสุริยะจักรวาลเดี่ยว ๆ มันก็ยังต้องสทกรณระหว่างดวงอาทิตย์ ระหว่างดวงจันทร์ ระหว่างดวงดาวที่เป็นบริวารไม่ก็ดวงของดวงอาทิตย์ มันก็อยู่กันอย่างสทกรณ ที่ในดวงดาว ดวงเดี่ยวเช่นตัวโลกหรือดวงจันทร์ หรือดวงดาวดวงไหนก็ตาม ในนั้นก็ต้องอยู่กันอย่างระบบสทกรณ

อย่างไรในโลกนี้ต้องอยู่กันอย่างสทกรณดิน น้ำ ลม ไฟ อย่างน้อยก็สทกรณ ออกมาเป็นสัตว์ ออกมาเป็นต้นไม้ ออกมาเป็นมนุษย์ ก็ต้องอยู่กันอย่างสทกรณ ต้องอยู่กันอย่างสทกรณ แม้แต่เป็นต้นไม้อยู่ต้นเดียว ก็อยู่ไม่ได้ อยู่ไม่ได้ ต้องอยู่กันอย่างสทกรณ ต้นเล็กอาศัยต้นใหญ่ ต้นใหญ่อาศัยต้นเล็ก ต้นเล็ก ๆ ก็ให้ต้นใหญ่ได้ความชื้น ต้นใหญ่ก็ให้ร่มเงาแก่ต้นเล็ก ๆ ตะไคร้เขียว ๆ มันก็มีประโยชน์แก่ต้นใหญ่ ๆ ต้นใหญ่ ๆ ก็มีประโยชน์แก่ตะไคร้เขียว ๆ มันสทกรณกันอย่างนี้ โลกต้นไม้มันก็ต้องอยู่กันอย่างสทกรณ พอหมดสทกรณมันก็ตายแหละ

ที่นี้สัตว์เดรัจฉานก็เหมือนกัน ต้องอยู่กันอย่างสทกรณ มีอะไรครบถ้วน มิฉะนั้นมันจะอยู่ไม่ได้ มันจะอยู่ไม่ได้ แต่อธิบายก็ยากนะ ดูเอาเองก็พอจะเห็นว่า มันต้องเป็นสทกรณอยู่กันในป่า อยู่กันอย่างสทกรณ ทำหน้าที่ในป่านั้นคนละอย่าง คนละอย่าง แล้วทำให้ป่ามันอยู่ได้ มันยังสทกรณพิเศษ ช่วยกันควบคุมให้เกิดความถูกต้อง ต้องมีสัตว์ชนิดที่คอยทำลายสัตว์ชนิดอื่น ให้มันอยู่กันอย่างพอดี ให้มันอยู่กันอย่างพอดี ถ้าไม่มีอะไรกินหนู หนูก็เต็มไปทั่วโลก มันอยู่ได้ที่ไหน มันไม่มีอะไรคอยกินหนู ถ้าไม่มีอะไรคอยกินหนอน หนอนก็กินต้นไม้หมด ไม่มีอะไรเหลือสักต้น ระบบสทกรณอันเร้นลับมันมีอยู่อย่างนี้

นี่มนุษย์ พอมาถึงมนุษย์ก็ต้องอยู่กันอย่างสทกรณ แม้จะเป็นสมัยคนป่ายังไม่แต่งผ้า มันก็ต้องยังสทกรณมนุษย์พวกหนึ่ง ทำอะไรอย่างหนึ่งที่สัมพันธ์กัน แลกเปลี่ยนกัน พอมาถึงสมัยปัจจุบันแล้ว ยิ่งมีความหมายแห่งสทกรณมากมายเหลือเกิน เพราะว่าคน ๆ หนึ่งจะต้องมีการพึ่งพาอาศัยทางเครื่องนุ่งห่ม ไม่รู้สักกี่ร้อยกี่พันคนสร้างเครื่องนุ่งห่ม สร้างที่อยู่อาศัยก็ร้อยกี่พันคน สร้างหูกสร้างยาก็ร้อยกี่พัน สร้างสารพัดอย่าง ซึ่งล้วนแต่ต้องสร้างกันมากมาย แต่เราไม่คิด ไม่มอง เราก็ไม่เห็น ก็รอดดี อวดดี กูอยู่คนเดียวได้ เทาที่มันอยู่ที่เนื้อที่ตัว มันต้องอาศัยกันคนที่มากน้อย นาฬิกาข้อมือของคุณเรือนหนึ่ง มันต้องอาศัยคนที่ร้อยหรือร้อยล้านคน ก็พันคนที่จะผลิตมันขึ้นมาได้ ตั้งแต่แรกว่ามันจะผลิตออกมาเป็นธาตุชนิดใดชนิดหนึ่งครบทุก ๆ ธาตุ แล้วก็ต้องรู้เรื่องประกอบขึ้นมาเป็นนาฬิกา แล้วยังต้องขนส่งต้องสื่อสารพัดอย่าง ต้องมีคนขาย มันเนื้อกันเป็นสทกรณ ถ้ามันสทกรณกันได้อย่างถูกต้อง มันก็มีผลน่าพอใจ

แต่เดี๋ยวนี้มันพร้อมที่จะเป็นสทโงง มันพร้อมที่จะเป็นสทโงงกันอยู่เสมอ สทกรรมนี้อายุสั้น ๒-๓ ปีล้ม ๒-๓ ปีล้ม สทกรรมล้มเรื่อยเพราะมันมีแต่สทโงง มันไม่เคารพไว้วิญญูณของธรรมชาติ ที่กำหนดมาว่า ต้องอยู่กันอย่างเป็นสทกรรม ต้นไม้ต้นไทรก็ดี สัตว์เดรัจฉานก็ดี มนุษย์ก็ดี ต่อให้เทวดาก็ดี มันขึ้นอยู่อย่าง ไม่สทกรรม มันก็ตายหมดแหละ มันอยู่กันอย่างผูกพันเป็นสทกรรมเราก็ต้องให้ในฐานะที่เป็นสมาชิก สทกรรม อย่างบ้านนี้พอเขาจะสร้างสะพาน สร้างอะไร มันก็ต้องออกกันทุกคน เงินบ้างแรงบ้าง ออกกัน ทุกคนจึงมีความเป็นสทกรรม เมื่อเราสร้างถนนเส้นนี้ใหม่ ๆ ตอนแรกยังไม่มี จากตรงนั้นมาสู่ตรงนี้ ก็มี คนมาช่วย ชาวบ้านมาช่วย คิดว่าจะได้เกิดถนนขึ้นมา แต่ก็มีคนจำนวนหนึ่ง ซึ่งก็หลายคนเหมือนกันแหละ ฉันทไม่ช่วย ฉันทจะคอยเดิน ฉันทจะเป็นผู้เดิน จะคอยเดินไม่ให้เสียเปล่า ถ้าอธิบายอย่างนั้นก็มี มันก็เป็นสทกรรม ช่วยทำให้ถนนไม่เป็นหมัน

นี่โลกนี้มันยังไม่มี “วิญญูณแห่งสทกรรมที่ถูกต้อง” ถ้ามันมีวิญญูณแห่งสทกรรมที่ถูกต้อง มันดีกว่านี้มาก มันดีกว่านี้มาก บ้านเมืองมันดีกว่านี้มาก มันรักบ้าน รักเมือง รักประเทศชาติกันดีกว่านี้ มากมาย เดี่ยวนี้มันไม่รับผิดชอบ มันคอยแต่จะเอาประโยชน์ พร้อมที่จะเป็นสทโงง สทกรรมจึงเหลืออยู่ น้อยมาก หากทำยาหยอดตาไม่ค่อยจะได้ เผลอมันโงง เผลอมันโงง นี่สทกรรมเอาเถิด เราต้องทำทาน บริจาคทานอย่างในฐานะที่เป็นสมาชิกสทกรรม ก็ขอให้ทำเถอะ มันก็จะเป็นทานชนิดหนึ่งเหมือนกัน แล้ว บางทีก็จะเป็นทาน ชนิดที่ทานทั้งหลายยังไม่รู้จักก็ได้ นับไว้ในเรื่องนี้ ทานที่ยังไม่รู้จัก

ให้เพื่อสร้างบารมี

อ้าว ที่นี้ทานที่ให้ไปเพื่อสร้างบารมี คำว่าทานนี้เป็นชื่อของบารมีใน ๑๐ บารมีของพระพุทธเจ้า ให้ทานออกไปเพื่อสร้างบารมี อย่าคิดว่าเราไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า เราจะสร้างบารมีไปทำไม มันไม่ถูก

คนเราจะต้องมีการให้ เพื่ออยู่ร่วมกันในโลกนี้ ต้องมีการทำให้จิตใจรักผู้อื่น เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เจือจานออกไป ไม่กินคนเดียว ขนบธรรมเนียมประเพณีเก่าแก่ดีมา คือไม่กินคนเดียว ไม่อาจจะนั่งกินคนเดียว ถ้าใครผ่านมามาต้องชวนกินด้วย แล้วก็อยากให้เพื่อนมากินข้าวบ้านเรา ความซื่อสัตย์มันก็มีอยู่ในใจ มันก็รู้สึกแต่แล้วมันก็ค่อย ๆ ลด พยายามที่จะลดความตระหนี่ซื่อสัตย์ออกไปบ้างที่ละนิดทีละหน่อย ที่ละนิดทีละหน่อย

ด้วยความที่อยากจะเป็นคนใจกว้างนี้ แม้ไม่ต้องมีใครสอน มันก็เกิดได้ด้วยความรู้สึก ว่าเราอยากจะให้ขึ้นมามาก อยากจะให้ขึ้นมามาก จะดีจะวิเศษยังงี้ก็ไม่รู้ แต่ฉันทอยากจะให้ ฉันทอยากจะมีคนให้ขึ้นมามาก มันก็เป็นกรสร้างบารมี เพื่อดีกว่าคนธรรมดา สร้างบารมีเพียงเพื่อดีกว่าคนธรรมดา ให้ทานมากขึ้น กว่าคนธรรมดาเรื่อยไป ๆ ก็เรียกว่าสร้างบารมี

ทาน..ทำอย่างไรจึงจะได้บุญมาก : ๘

นี่ค่อย ๆ เกิดผลเป็นที่รักใคร่ฉบับถือพอใจ แล้วก็มีบารมีจริงด้วย คือมีเพื่อนมาก ออกปากวานใครก็มีแยะเท่านั้น บารมีมันเกิดแล้ว ถ้ามันได้สร้างทานบารมีไว้มาก เดี่ยวบารมีมันก็เกิด พอมีอะไรขอแรงเพื่อนมาเต็มบ้าน มาช่วยกัน ไม่ต้องเป็นพระพุทธรูปเจ้าหรือก บารมีที่สร้างไว้ทุกอย่างตามที่พระพุทธรูปเจ้าท่านได้สอนไว้ โดยเฉพาะทานบารมี อย่าขี้เหนียว อย่าขี้เหนียว ขี้เหนียวนั่นคือว่า มันไม่สร้างบารมี แล้วยังจะหดหรือทำให้อด

ไปดูกันเอาเองระหว่างคนขี้เหนียวกับคนไม่ขี้เหนียว โลกเขาอุปโลกน์ให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายขี้เหนียวผู้ชายเป็นฝ่ายไม่ขี้เหนียว จริงไม่จริงดูเอาเอง การที่ผู้หญิงจะสร้างบารมีลำบากก็มากน้อย จริงหรือไม่จริงที่ว่าผู้หญิงขี้เหนียวกว่าผู้ชาย มันจริงหรือไม่จริงไปดูกันเอาเอง จึงมีคำกล่าวที่ว่า ผู้หญิงเป็นพระพุทธรูปเจ้าไม่ได้ ผู้หญิงเป็นพระพุทธรูปเจ้าไม่ได้ เพราะมันมีอะไรต่างกันอยู่อย่างนี้

ขอให้มีการให้ทาน โดยที่เราตั้งใจว่าจะสร้างบารมีเพื่อจะชูดเกลาคความเห็นแก่ตัว ชูดเกลาคความเห็นแก่ตัวเรื่อยไป ๆ สร้างบารมี อย่าคิดว่ามันหายไป ไม่รู้อยู่ที่ไหน ไม่ใช่มันไปเก็บอยู่ที่ไหน แล้วมันจะออกมาที่หลัง ให้เขากินเถิดมันอึดมันาน กินเองอึดเดียวเดียว ถ้าเราให้เขากินมันไปอยู่ในจิตใจของเขา ก็ไม่รู้จักลืม ก็ปี ๆ ก็ไม่รู้จักลืม แล้วมันยังอยู่ในจิตใจของเราผู้ให้ว่าเราได้ให้เขาไปหลายปีแล้ว มันยังอึดใจอยู่ ถ้ากินเองไม่กี่ชั่วโมงถ่ายออกหมดเลิกกิน ไม่มีปัญหา ไม่มีอะไรเหลือ นี่ถ้ากินเอง มันอึดได้กี่ชั่วโมงเล่า ถ้าให้ผู้อื่นกินมันอึดใจอยู่ทั้ง ๒ ฝ่าย เป็นปี ๆ ๆ ๆ นี้ใครจะขี้เหนียว ขี้ตระหนี่ ก็ลองคิดเรื่องนี้ดูบ้าง สร้างบารมีกันเสียบ้าง ให้ทาน ให้ไปเพื่อสร้างบารมี

ให้เพราะจำเป็นต้องให้

เอาที่นี้ก็ดูในฝ่ายเลวร้ายบ้าง “ให้เพราะจำเป็นจะต้องให้” จำเป็นจะต้องให้ ความจำเป็นนี้มีหลายความหมาย จำเป็นเพราะถูกบังคับ มันต้องให้ ถ้าไม่ให้เขาเอาตายเลขนี้ก็ให้เหมือนกัน แต่ว่ามันไม่ได้จำเป็นถึงขนาดนั้น มันก็มีอยู่ที่จะต้องให้ ที่จะต้องให้ไม่ถึงกับตายหรือ แต่มันก็ลำบากหลาย ๆ อย่าง ว่าจำเป็นจะต้องให้แม้ไม่ยาก จะให้มันก็มีมีความจำเป็นบังคับให้ต้องให้ นี้ก็มี ไม่ใช่ไม่มี ดูเองเถอะ มันจะเห็นได้ว่า เรายังมีความจำเป็นจะต้องให้ในบางกรณี นี้ก็เรียกว่า การให้ทานเพราะมีความจำเป็นที่จะต้องให้

ให้เพราะกิเลสต้องการ

เอาที่นั่นนำหัวแล้ว ต่อไปว่า “มันให้เพราะกิเลสมันต้องการ” เพราะกิเลสมันต้องการ กิเลสมันต้องการ มันต้องการสถานเจริญธรรม หรืออะไรที่ล้าละเมอเมาทิ้งหลาย กิเลสมันต้องการ แล้วคนก็ควักกระเป๋าจ่ายให้ ให้ไปเพราะว่ากิเลสมันต้องการให้เพราะกิเลสมันต้องการ ถ้าไม่มีกิเลสไม่ต้องให้ในกรณีอย่างนี้

เดี๋ยวนี้ใจมันยังพ่ายแพ้กิเลส เมื่อกิเลสมันต้องการ คนมันก็ต้องให้ตามที่กิเลสมันต้องการ มันจึงมีมาก มากมาย ที่ว่ากิเลสมันต้องการ แล้วคนก็ต้องให้และยิ่งมาก ยิ่งเจริญ ยิ่งมากขึ้นในโลกนี้ เพราะว่าเชื้อของกิเลสมันมากขึ้น มากขึ้น เพราะว่าเราผลิตเชื้อของกิเลสกันด้วยอุตสาหกรรม คือเครื่องจักรมหาศาล ผลิตเชื้อของกิเลส ผลิตเชื้อของกิเลส กิเลสมันทนไม่ไหวมันต้องการ คนก็ต้องไปซื้อหามาตามที่กิเลสมันต้องการ กิเลสนี้เข้าใจยาก เพราะมันมากมายหลายชนิด ซบซ้อนกันมากมาย ไม่ต้องมีมันก็เห็นเป็นต้องมีขึ้นมาแหละ ไม่ต้องมี มันก็เห็นเป็นต้องมีขึ้นมา

อย่างนาฬิกาข้อมือ จำเป็นก็มากน้อย ไม่ต้องมีก็ได้ ไซ้ไหม แต่แล้วมันก็ต้องมี มันก็ต้องมีจนได้ ต้องหามาใส่จนได้ กิเลสมันต้องการ กิเลสมันต้องการ นี่เรื่องอื่น ๆ ที่มันไม่จำเป็นกว่านั้น มันไม่ต้องมีที่รักก็ได้ ไม่ต้องมีตู้เย็นก็ได้ มันไม่ต้องมีอะไรอีกหลาย ๆ อย่าง แต่ว่ากิเลสมันต้องการ มันก็ต้องจ่ายออกไป ควักเงินจ่ายออกไป ตามที่กิเลสมันต้องการให้มี กิเลสในที่นี้ก็คือความต้องการด้วยอวิชชา ในทางกามารมณ์ ในทางหลอกหลวง มันต้องการ

ให้เพื่ออวด

เอาที่นี้การให้บางชนิดอีก มันก็เป็น “การให้เพื่ออวด” เพื่ออวด การเสียสละเพื่ออวดนะ มันมีมากกว่าการเสียสละด้วยจิตใจอันบริสุทธิ์ เพราะเหตุนี้แหละ ใ้ตามเสตามฝ่าผนัง ตามหน้าจั่ว มันมีชื่อคนบริจาคเต็มไปหมดเลย แต่เราขอร้องว่าที่นี้อย่ามี ขอยกเว้นสักที่ว่า ที่นี้อย่าต้องบริจาคชื่อคนที่บริจาคเลย แต่มันยังอดไม่ได้ มีสักแห่งสองแห่ง ยังมีสักแห่งสองแห่ง แต่ถ้าจะให้จดตามที่มันบริจาคเต็ม ไม่มีที่ว่างหรอก คนบริจาคไม่รู้ก็พันคนก็หมื่นคน

นี้ให้เพื่ออวด ให้เพื่ออวด นี้ก็ให้เพื่อประกาศ ประกาศความดี ความเด่น ความดังอะไรของตน เขาปิดทองข้างหน้าพระ หากคนปิดทองหลังพระนี่ยากที่สุด ทองด้านหลังพระไม่ค่อยมีใครปิด เจ้าภาพต้องปิดเอง เพราะคนทั้งหลายมันชอบปิดกันแต่หน้าพระ มันปิดทองหน้าพระ เดี่ยวนี้มันก็อาศัยความอวด ความอยากอวด อยากจะเด่น อยากจะดัง มันก็ให้ทาน แล้วเราอาจจะทำอย่างนั้นไปแล้วโดยไม่

รู้สึกตัวก็ได้ เราก็ทำอย่างนั้นกับเขาเหมือนกันแหละ แต่ไม่ได้เอามาคิดมานึก

นี่ก็ต้องเรียกว่า ที่ท่านยังไม่รู้จัก สิ่งที่ท่านยังไม่รู้จักเรื่องอวดนั้นมันเป็นกิเลสละเอียดลึกซึ้งของสัตบุรุษญาณ แม้แต่สัตว์เดรัจฉาน มันก็ทำเป็นในการที่จะอวด ก็ให้อภัยกันบ้าง ให้อภัยกันบ้าง เรื่องอวดมันอยากให้มันเหลือประมาณ อยากจะให้เขาเห็น จะทำอะไรสักหน่อยต้องไปเข้าเครื่องขยายเสียง มา ไปจ้างหนัง จ้างมโนราห์ มาเล่นเพื่อให้มันกระฉอน เพื่อให้มันดัง นี่เรื่องเพื่อจะอวดทั้งนั้นแหละ ความหลอกลวงจึงมีอยู่มาก มันจึงเหลืออยู่มาก ถ้าโดยบริสุทธิ์ใจมันไม่ต้อง

คำกล่าวของฝ่ายพวกคริสต์ คำกล่าวของพระเยซูไม่ใช่พุทธนะ แต่พวกชาวพุทธก็ควรจะรับเอา มา และถือว่าเป็นคำกล่าวที่ถูกต้อง อย่างพระพุทธเจ้ากล่าวเหมือนกันและ พระเยซูสอนว่า “มือขวาทำบุญอย่าให้มือซ้ายมันรู้ ถ้ามือซ้ายมันรู้ มันจะเที่ยวไปแต่ดั่งลั่นไปหมดว่า กูทำบุญไว้” ถ้ามือขวาทำบุญอย่าให้มือซ้ายมันรู้ มันจะไปเที่ยวบอกกล่าว อวดโน่นอวดนี่

นี่พวกเราก็ควรจะฟังไว้บ้างนะ จะทำบุญสักชนิดมันต้องทำให้ดั่งลั่นทั้งบ้านทั้งเมือง หนวกหูหนาม รุงหูหนามคำ มันต้องการเสียอย่างนี้ นี่มันก็เป็นทานชนิดที่ท่านไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักท่านจะไม่ทำ เพราะท่านไม่รู้จักท่านจึงทำ ก็ว่ากันอย่างนี้ดีกว่า

ให้อย่างตกเบ็ด

เอาที่นี้มาถึงการให้ทาน คือการให้เหมือนกันแหละ “ให้อย่างตกเบ็ด” ตกเบ็ด มันเอาเหยื่อเสียบไว้ที่เบ็ด กินเหยื่อเข้าไปมันติดเบ็ด มันเอาเหยื่อให้ปลากิน แต่มันมีเบ็ดอยู่ด้วย ปลา กินเหยื่อมันติดเบ็ด ให้ทานอย่างตกเบ็ดนี้คือว่าให้เหยื่อนั่นเอง ให้เหยื่อนั่นเอง คอยดูให้ดีสิ เป็นทานหรือไม่เป็นทาน การให้เป็นเหยื่อนะ ถ้าให้เป็นเหยื่อให้ทานอย่างตกเบ็ด อย่างตกเบ็ด

บางทีก็ไม่มีอะไรผูกพันกันหรอก แต่ไปให้ ให้มันเกิดความผูกพันว่า พอเกิดอะไรขึ้น เขาจะต้องช่วยเรานะ ให้มันเกิดความผูกพันขึ้นมาว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้น เขาต้องมาช่วยเรา นี่เรียกว่าให้อย่างตกเบ็ด นี่มันอยู่ในอำนาจของผู้ให้ เข้ามายืนอยู่ในอำนาจของผู้ให้ ซึ่งก็มีอยู่มากบางที่ยังไม่เกิดขึ้น แต่ทำให้เกิดขึ้นมาเป็นฝ่ายแรก แล้วก็เกิดแก่กันและกัน ตอบแทนกันและกัน เป็นธรรมดาไปเสียก็มี แต่ถ้าคิดโกงแล้ว มันเอาฝ่ายเดียว มันตกเบ็ดฝ่ายเดียว มันไม่รู้ นี่เรียกว่าให้ทานอย่างที่เราเรียกว่า ตกเบ็ดเอาเขามาไว้ในอำนาจของเรา เราจะเป็นผู้ทำ หรือเราจะเป็นฝ่ายถูกเขาทำ ระวัง ระวัง ให้อภัยไปกินเบ็ดของใครเข้า หรือเราจะเป็นผู้ตกเบ็ดเสียเองก็ดูให้ดี ๆ มันมีการให้ทานชนิดหนึ่งคือตกเบ็ด

ให้เพราะถูกหลอก

เอาต่อไป ๆ “ให้ทาน เพราะโง่กว่า” เพราะโง่กว่า เคยได้ยินไหม เขาวงก้นมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า คนโง่ก็เป็นเหยื่อของคนมีปัญญา คนโง่ก็เป็นเหยื่อของคนมีปัญญาเพราะโง่กว่า ถูกเขาวงแผนการให้ ต้องให้เขา ต้องให้เขา ต้องทำให้เขาได้รับประโยชน์ เพราะเรามันโง่กว่า เพราะเรามันโง่กว่า ถ้าเราไม่โง่กว่านะ เราคงไม่ซื้อนาฬิกาข้อมือนี้มาแขวนนะ เราต้องไม่มีตู้เย็น ทีวี และต้องไม่มีวิทยุ ต้องไม่มีการหุงข้าวด้วยไฟฟ้า เราไม่ต้องใช้สิ่งเหล่านี้ ถ้าเราไม่โง่กว่า และเดี๋ยวนี้เรามันโง่กว่า โดยตกหลุมคำโฆษณา

คนเดินตลาดมันโฆษณาเก่ง คนเดินตลาดมันโฆษณาเก่ง มันโฆษณาจนคุณยายแก่ ๆ ซื้อตู้เย็นก็ได้ นะ ระวังไว้ดี ๆ นะ ถ้าคนโฆษณามันเก่ง มันโฆษณาจนคุณยายแก่ ๆ ซื้อตู้เย็นก็ได้ ไม่รู้เอาไปทำอะไร นี่มันตกหลุมของการโฆษณา เรียกว่ามันทำงานเพราะว่ามันโง่กว่า มันโง่กว่า ทานอย่างนี้ก็ต้องรู้จักไว้ รู้จักไว้ ว่ามันมีอยู่ในโลก มันมีอยู่ในโลกนี้

ให้เพราะบ้าดี เมาก็ หลงดี

เอาอีกซักข้อ “ทำงานเพราะว่ามันบ้าดี เมาก็ หลงดี” บ้าดี เมาก็ หลงดี บ้าสวรรค์ เมาสวรรค์ หลงสวรรค์นี่ก็ตาม แล้วมันบ้าดี มันบ้าดี มันจึงทำงาน ถ้าอย่างนี้มี นี่ก็เพราะว่ามันบ้าดี เพราะว่ามันเมาก็ แต่มันก็ไม่พ้นไปจากเพราะโง่กว่า แล้วเขาบอกว่าตกบาตรลักซ้อนได้วิมานหลังหนึ่ง มันก็อยากได้ วิมานหลังหนึ่ง มันบ้าหรือมันเมา จะเอาวิมานหลังหนึ่งก็ทำบุญ นี่ว่าทำเพราะบ้าดี เพราะเมาก็ เพราะ หลงดี แล้วก็อวดดีด้วย นี่มันมีความจริงอยู่ข้อหนึ่งนะ ระวังกันให้ดี ๆ ถ้าบ้าดี เมาก็ หลงดี แล้วมันจะมี อวดดีด้วยเสมอไป คนนั้นมันจะต้องอวดดีด้วยเสมอไป ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะบ้าดี เมาก็ หลงดีไปทำไม มันต้องการจะไปอวดดี มันจึงบ้าดี เมาก็ หลงดี นี่การทำงานเพราะบ้าดี เมาก็ หลงดีนี่ก็มีอยู่ พุดจา เก่ง ๆ ก็ได้คนมาช่วยกันบริจาคทานเยอะแยะ เยอะแยะมันกลายเป็นเรื่องโฆษณาชวนเชื่อ คดโกงไปใน ตัว ถ้าเราไม่บ้าดี เมาก็ หลงดี ใครก็มาหลอกเราไม่ได้ แต่ถ้าเราเป็นคนบ้าดี เมาก็ หลอกได้ทุกเมื่อ เชื้อวัน หลอกกันได้

เอาที่นี้พอกันที่มั่งทานหลอก ๆ เอาทานที่มันไม่หลอกกันบ้าง

ให้เพราะกลับตัว กลับใจ

“ให้ทานเพราะกลับใจ กลับเนื้อ กลับตัว” มันเคยทำผิดคิดร้าย คิดร้าย โทกหก หลอกหลวงอะไร มามากมายแล้ว เต็มจะกลับตัวเป็นคนดีแล้ว จะกลับใจจะกลับเนื้อกลับตัว มันก็ทำทาน แล้วมันก็ให้ทาน นี่ข้อความในคัมภีร์มีอย่างนี้มากเหมือนกันแหละ ไอ้สัตว์นรกที่ตกอยู่ในรอกหมกไหม้อยู่ มันพูดกันปรึกษากันหาหรือกันว่า ถ้ากูได้รอดไปจากนรกคราวนี้ แล้วไปเกิดเป็นมนุษย์แล้วกูจะทำบุญ ทำบุญให้เหลือประมาณมหาศาล สัตว์นรกมันกลับใจ สัตว์นรกมันกลับใจ มีการทำบุญ เพราะว่ามันกลับใจ มันจะเปลี่ยนชีวิต

นี่ก็มีส่วนดี ไม่ใช่ว่าไม่ดี มันมีทางจะไปในทางฝ่ายดี จะกลับใจให้ทานเพราะมุ่งหมายจะกลับใจ จะลอกคราบใหม่ มันจะเปลี่ยน มันจะเปลี่ยนชีวิต มันก็เป็นสิ่งที่ควรรู้จัก และก็ควรจะปรับปรุง ปรับปรุง มันละจากความผิดทั้งหลาย มาสู่ความถูกต้อง แล้วก็มีการทำความถูกต้อง ความดี ความงามทุกอย่าง รวมทั้งการให้ทานนี้ด้วย ยกตัวอย่างกันอย่างง่าย ๆ อย่างนี้ก็ได้ว่า คนคนหนึ่งมันซี้เหี้ยม ซี้ตืด มันเห็นแก่ตัว มันไม่ช่วยใคร ทีพอถึงคราวมันเจ็บไข้ เป็นตายขึ้นมา มันไม่มีใครมาช่วย มันก็นึกได้ว่า โอ..ผิดแล้ว ที่นี้กลับใจ กลับเนื้อ กลับตัว เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เพื่อให้เกิดมิตรสหาย ให้มีเพื่อนฝูง มันให้ทานเพราะกลับใจ ตั้งตนทำความดีกันใหม่ เพราะกลับใจ เพราะกลับใจ

ขอให้คิดว่า “กลับใจ ๆ” นี่เป็นจุดสำคัญจุดหนึ่งช่วยจำไว้นะ คำว่า “กลับใจ” นี่เป็นคำสำคัญ คำหนึ่ง ถ้าไม่มีอันนี้แล้ว ไม่มีละ มันไม่มีทางรอดหรอก เพราะที่แล้วมาหรือที่เป็นอยู่ มันจมลงไป จมลงไป ในทางที่วากิเลสตัณหา มันพาไป คือถ้ามันมีอะไรก็ตาม มันทำให้รู้สึกว่าจะอะไร เป็นอย่างไร อะไร เป็นอย่างไร มันเปลี่ยนเลย มันเปลี่ยนหลักการเลย อย่างนี้เรียกว่า กลับใจ

“การกลับจากมิจฉาทิฐิ มาเป็นสัมมาทิฐิ อันนี้สำคัญ” ถ้าไม่มีการกลับใจ จะไม่มีการบำเพ็ญ บุญกุศลชนิดที่ถูกต้อง มันจะมีแต่บุญกุศลชนิดคอร์ปชั่น หลอกหลวงทั้งนั้นแหละ ถ้าเมื่อไรมันมีความกลับใจ กลับมิจฉาทิฐิ เป็นสัมมาทิฐิ กลับใจอย่างนี้แล้วก็เรียกว่าใช้ได้ จะรอดตัว ภาษาฝรั่งมันก็เรียกว่า กลับใจ Repention Repention คำนี้แปลว่ากลับใจ กลับใจ ถือเป็นจุดตั้งต้นของชีวิตใหม่ ซึ่งมีการกลับใจอย่างนี้ แล้วก็มีการกระทำแนวใหม่ สายใหม่ แล้วก็ไปสู่พระเจ้า ไปสู่ความรอด

อันธพาล คนโง่ คนเขลา ปุถุชน มาอย่างโง่เขลาตามความต้องการของกิเลสตัณหา นานเข้าจุดหนึ่ง พอมันถึงจุดที่เห็นแจ้ง มันกลับใจที่แล้วมาทันที มันเปลี่ยนหมดมันเป็นจุดตั้งต้นใหม่ คือการกลับใจ ที่เราจะต้องช่วยส่งเสริม ส่งเสริมการกลับใจ นี่ให้มันถูกจังหวะ ให้มันเหมาะสม พอติดพอดี ให้การกลับใจมันเป็นไปได้ง่ายตาย

นี่คือการให้ทานและการกลับใจ ความกลับใจอย่างนี้ก็หมายความว่ามันเป็นนิमितหมายที่ดีแล้ว มันก็เป็นนิमितหมายที่ดีแล้ว ค่อยทำต่อไป มันก็เดินไปตามทางที่ถูกต้อง คือว่าจะถูกต้องยิ่งขึ้น

การให้สูงที่สุดคือการสละตัวตน

สละ ๆ ๆ สละที่ง่าย ๆ หยาบ ๆ ก่อน จนกระทั่งสละสูงที่สุด สละตัวตน สละตัวกู สละของกู ดับอุปาทานว่าตัวกู ว่าของกู มันยอดสุดของความเสียสละ ยอดสุดของการให้ทาน ยอดสุดของการให้ทานหมด บริจาคหมดตัวกูของกู มีก็ชนิดบริจาคหมดถึงความว่าง ความว่างจากสิ่งยึดมั่นถือมั่นโดยประการทั้งปวง นี่เป็นยอดสุดของการให้ทาน กลายเป็นนิพพานขึ้นมา คือจิตได้เปลี่ยนไปอยู่ในลักษณะที่สัมผัสพระนิพพาน

อยากจะบอกให้รู้ว่า เราพูดกันผิด ๆ กันอยู่มาก ท่านทั้งหลาย นี่ช่วยกันจำกันไว้เถิดว่า เรากำลังพูดผิด ๆ กันอยู่มากกว่า ไปนิพพาน ไปนิพพาน บางคนหลับตาพูด คนงมงายพูดตาม ๆ กันไป มันหลับตาพูดว่า ไปนิพพานยิ่งไปยิ่งไม่ถึง การไปนิพพานยิ่งไปยิ่งไม่ถึง **นิพพานมันไม่ถึงได้ด้วยการไป มันถึงได้ด้วยการเปลี่ยนใจให้เหมาะสมเปลี่ยนจิตให้เหมาะสม คือ เอาวิชาออกไปเสียจากที่หุ้มห่อจิตใจ นิพพานก็มาเอง นิพพานก็ถึงเอง “นิพพานถึงได้ด้วยการที่เราทำจิตใจให้เหมาะสม”** เปลี่ยนจิตใจเสียให้เหมาะสม แล้วก็ถึงกับนิพพาน ไม่ต้องไปหานิพพาน

ที่พูดว่าไปนิพพาน มันหลับตาพูดตามแบบคนธรรมดาพูด มันไม่รู้เรื่อง ไม่ต้องไป ไม่ต้องมา ไม่ต้องวิ่งเต้น เปลี่ยนจิตใจเสียให้ถูกต้อง ให้เหมาะสม ที่นี้พระนิพพานก็มาสัมผัสเอง เราก็เปิดม่านเปิดหน้าต่าง เปิดอะไรเสีย แสงสว่างก็เข้ามาเอง ที่แล้วมามันปิดม่าน ปิดประตู ปิดหน้าต่าง แสงสว่างเข้ามาไม่ได้ พอเปิดแล้วแสงสว่างมันก็เข้ามาเอง นิพพานไม่ต้องไป ไม่ต้องไปหาพระนิพพาน ยิ่งไปหา ยิ่งไม่ได้ ยิ่งหา ยิ่งไกล ช่วยจำไว้ด้วย ใครจะพูดก็ไม่รู้ ยิ่งหา ยิ่งไกล ทำจิตใจให้เหมาะสม ให้ถูกต้องที่นี้ มันก็ได้สิ่งนี้ คือให้ตัวตน ให้ตัวตนออกไปเสีย สละตัวตนออกไปเสีย จิตใจก็มีความเหมาะสม ๆ ๆ จนมีการสัมผัสกันกับพระนิพพานที่รออยู่ในที่ทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าที่ไหนรออยู่เหมือนกับอากาศ ลมหายใจนี้

นี่เรียกว่า ทานสูงที่สุดให้ตัวกู ให้ของกู ให้ตัวตนออกไปเสียเท่านั้นแหละ ก็ถึงนิพพานเอง ไม่ต้องไป เราพูดว่าต้องไปนิพพานไปกันหมื่นชาติ แสนชาติ ก็ชาติก็ไม่รู้ นี่ ยิ่งหลับตาพูดที่ใด เมื่อไร ที่ไหน เมื่อไร ไม่มีตัวกุนิพพานก็มีอยู่ที่นั่นแหละ พอตัวกูของกูเข้ามา นิพพานก็หนีหายไปเสีย ไม่ปรากฏ

นี่เราจะต้องทำให้จิตใจเหมาะสม เหมาะสมที่นิพพานจะปรากฏ คือเปลื้องวิชา ม่านบังออกไปเสียให้ได้ แล้วนิพพานก็สัมผัสใจเอง เต็มนี้มานของวิชามันบังเราไว้ เราไม่รู้จักพระพุทธเจ้าบ้าง ไม่รู้จักพระนิพพานบ้าง ไม่รู้จักความหลุดรอดบ้าง เพราะม่านของวิชามันปิดบังอยู่

พระพุทธเจ้าท่านนั่งอยู่หลังม่านของความโง่ของคุณแหละ รูปภาพในโรงหนังนี้ มีรูปนี้ดีที่สุด ไม่มีใครดู ใครดู รูปภาพรูปแรกทางด้านประตู พระพุทธเจ้านั่งอยู่หลังม่านแห่งความโง่ของคุณ ม่านแห่งความโง่ของคุณมันบังอยู่ พระพุทธเจ้าอยู่ข้างหลัง ไม่เห็น ไปหาพระพุทธเจ้าที่อื่นเดี๋ยวบ้าง ที่ไหนบ้าง ที่วัดบ้าง ไม่หาที่หลังม่านแห่งความโง่ ทำไม? เพราะมันไม่รู้ ม่านแห่งความโง่อยู่ที่ไหนมันไม่รู้จักว่าม่านแห่งความโง่อยู่ที่ไหน มันก็ไม่ได้ไปเปิดม่านดู เลยไม่พบพระพุทธเจ้าที่นั่นอยู่หลังม่านแห่งความโง่

คำพูดนี้ไม่ใช่พูดเล่น ๆ แล้ว มันจริง จริงเกินจริง เอาม่านแห่งความโง่ออกไปเสียซิ พระพุทธเจ้าก็นั่งอยู่ตรงนั้นแหละ เอาวิชาออกไปเสีย นิพพานก็วิ่งเข้ามาถึงจิตใจทันที หรือเกิดขึ้นเองในจิตใจทันที ไม่ต้องไป

เอาละเป็นอันว่า **“ทานอันสุดท้ายประเสริฐสูงสุด ไม่มีอันไหนจะยิ่งไปกว่านั้น คือ การให้ ตัวกู ของกู คือให้อวิชา ดัมมา อุปาทาน ว่าตัวกู ว่าของกู ออกไปเสียให้หมดสิ้นจากจิตใจ”** จบเรื่องทาน จบมีก็อย่างก็อย่างที่ว่ามาแล้วนี่ มันเป็นเรื่องทานที่ท่านทั้งหลายยังไม่รู้จัก รู้จักผิด ๆ ถูก ๆ ก็มี รู้จักกลับตรงกันข้ามก็มี ไม่รู้จักเลยก็มี รู้จักกันเสียซิ เท่าที่กล่าวมานี้ มันเป็นตัวอย่างมากพอแล้วที่ทำให้เรารู้จักทานที่เรายังไม่รู้จัก

วันนี้พูดถึงเรื่อง สิ่งที่ท่านยังไม่รู้จัก โดยชื่อของมันว่า ทานบริจาค คือการให้ทานที่ท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักเข้าวัดจนตาย ไม่รู้จักทานนี้ก็ได้อะไรดี ๆ ถ้าทำจิตใจให้ดี ๆ ศึกษาให้ดี ๆ ไม่เท่าไรก็จะรู้จัก จะดำรงชีวิตจิตใจให้เต็มไปด้วยทานที่ควรจะมี เดียวก็จะมีพระนิพพานเป็นผลตอบแทน โดยไม่ต้องเรียกร้อง ไม่ต้องมีผู้เรียกร้องผูกพันอะไร

กศพธ
ราชภัฏ

ข้อที่ ๓

“บริจาค” *

ท่านสาธุชน ผู้มีความสนใจในธรรมทั้งหลาย

การบรรยายเรื่องทศพิธราชธรรม เป็นการกระทำตามลำดับ เพื่อมหาชนตามรอยพระยุคลบาท ด้วยทศพิธราชธรรมฝ่ายพลกนิกรทุกคน

คำว่า พระราชา คือผู้ที่ทำให้ผู้อื่นร้องออกมาว่า “พอใจ-พอใจ” ดังที่ทราบกันอยู่แล้ว สำหรับมหาชนเป็นผู้ดำเนินตามเพื่อให้เกิดการมีฟ้ามีตัว ถูกฝาถูกตัว และความพอใจก็就会有ความหมายถึงที่สุด เกิดมีรากฐานแห่งศีลธรรมอันมั่นคง ของประเทศชาติอย่างสูงสุด

ที่นี่ จะพิจารณากันต่อไป ถึงเรื่องทศพิธราชธรรมข้อที่จะบรรยายในวันนี้คือ “การบริจาค” มีคำท่องที่คล้องปากว่า ทานสี่ลั บริจาคคำ อาชชว มททว ตปี อกุโกธ อวิหีสญจ ขนุตญจ อวิโรธน, ทาน สี่ลั แล้วก็ “บริจจาค” คือหัวข้อธรรมะที่จะได้อธิบายในวันนี้

บริจาค เป็นคู่กันกับ ทาน แต่ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน เราใช้พูดสลับสนปนเปกัน ไม่สำเร็จประโยชน์ จึงขอให้แยกให้เห็นชัดว่า มันต่างกันอย่างไร

ทาน นั้น สละสิ่งของในภายนอก แล้วก็มีผู้รับ

*ปาฐกถาธรรมถ่ายทอดทางวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย
วันอาทิตย์ที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๓๐

บริจาคนั้น สละสิ่งที่ไม่ควรมีอยู่ในตนในภายใน ซึ่งเป็นนามธรรม ไม่มีผู้รับ และก็ไม่มีใครอยากรับ คือการสละ ตัวกู-ของกู ออกไป

ความยึดมั่นถือมั่นอันเลวร้ายว่า ตัวกู-ของกู เป็นเหตุให้เกิดความเห็นแก่ตัว และเกิดโรคจิต เรียกว่า มั่นเป็นปัจจัยแห่งโรคจิต จะต้องสละปัจจัยแห่งโรคจิตนี้ออกไปเสียให้ได้ ด้วยการบริจาคนั้น

ท่าน ผูกพันกันในภายนอกหวังผลว่าจะได้ความเป็นมิตรไมตรี จะได้บุญ ได้มีรูปสวย รวยทรัพย์ จะได้เกิดในสวรรค์ เป็นต้น อย่างนี้ก็เป็นทาน

ถ้าเป็นการบริจาคนั้น ก็คือการบริจาคนอกไปออกให้ตัวกูมันหมดไป ให้มันเกลี้ยงเกลามาจากตัวกู ไม่มีกิเลสใด ๆ เหลืออยู่ แม้แต่ความเครียดสักชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นปัจจัยแห่งโรคจิต คือผู้บริจาคนั้น สิ่งที่ไม่ควรมีอยู่ในใจนั้น จะเป็นเหมือนกับผู้ล้างบาปออกอยู่ตลอดเวลา

มีคำเรียกในพระบาลีว่า โธระนะ น้ำล้างบาป วิระระนะ ยาถ่าย วะมะนะ ยาให้อาเจียน เหล่านี้หมายถึง การสละสิ่งที่ไม่ควรมีอยู่ในตน ออกไปจากตนทั้งนั้น ละมิจฉาทิล्लीเสียแล้ว ก็มีสัมมาทิล्ली ละมิจฉาลังกับปะเสีย ก็มีสัมมาลังกับปะ ละมิจฉาวาจาเสีย ก็มีสัมมาวาจา ละมิจฉากัมมันตะเสีย ก็มีสัมมากัมมันตะ ละมิจฉาอาชีวะเสีย ก็มีสัมมาอาชีวะ ละมิจฉายามะเสีย ก็มีสัมมายามะ ละมิจฉาสติเสีย มีสัมมาสติ ละมิจฉาสมาธิเสีย ก็มีสัมมาสมาธิ แล้วก็เกิดสัมมาญาณความรู้อันถูกต้อง ละมิจฉาญาณะเสีย ก็เกิดสัมมาวิมุติ สัมมาวิมุติหลุดพ้นโดยชอบ โดยถูกต้อง โดยประการทั้งปวง ไม่ใช่หลุดพ้นอย่างพวกมิจฉาทิล्लीเขาพูดกัน

ดูให้ดีเถิด ละความเห็นแก่ตัว ละทิล्लीมานะ ละกามพันที่ ละการอาฆาตมาดร้าย ละการมุ่งร้าย กอบโกยประโยชน์ของผู้อื่น ลักลวงประโยชน์ของผู้อื่นมาเป็นของตัว อย่างนี้แหละ เรียกว่า “บริจาคนั้น” โดยแท้จริง ถ้าจะละถึงหมดทั้งอุปกิเลส ๑๖ ประการที่ศึกษากันอยู่ทั่วไปโดยรายละเอียดก็ยิ่งเป็นการสมบูรณ์ ละความเห็นผิด คือ มิจฉา-มิจฉา-มิจฉา เหล่านี้ออกไป แล้วก็ไม่ต้องบิตพลีวในหน้าที่ ทำหน้าที่ที่ถูกต้องแก่ความรอดพ้นอยู่ได้โดยไม่มีอะไรมาขัดขวาง เพราะว่าสิ่งที่อุปสรรคขัดขวางนั้น เราได้บริจาคนอกไปหมดแล้ว

ขอสรุปความสั้น ๆ ว่า เมื่อมีตัวกูของกูเป็นอุปาทานอันลึกซึ้งอยู่แล้ว ก็มีกิเลสคือ ความเห็นแก่ตัว “เห็นแก่ตัว-เห็นแก่ตัว” ขอให้สนใจคำนี้เถิด เพราะว่าโลกกำลังจะวินาศอยู่ด้วยสิ่ง ๆ นี้ โลกมีคนครองด้วยความเห็นแก่ตัว แม้จะแบ่งเป็นสองฝักสองฝ่าย เป็นฝ่ายซ้ายฝ่ายขวาอะไรก็ตาม มันมีแต่เรื่องเห็นแก่ตัว มันเลยพูดกันไม่รู้เรื่อง ก็เลยตกลงกันไม่ได้ ในการที่จะสร้างสันติภาพให้แก่โลก ขอให้บริจาคนั้น ความเห็นแก่ตัวออกไปเสียเท่านั้น มันก็จะไม่มีปัญหาอะไรเหลืออยู่

นายทุนก็เห็นแก่ตัว กรรมกรก็เห็นแก่ตัว แล้วก็สงวนความเห็นแก่ตัวอย่างเฉียบขาด มันก็ไม่มี ความถูกต้องตามกฎของธรรมชาติ ที่จะทำให้เกิดสันติสุข สันติภาพได้

เมื่อเห็นแก่ตัวแล้ว ก็ทำไปตามกิเลสของตัวด้วยกันทั้งนั้น ประชาธิปไตยชนิดไหน ถ้ายังเห็นแก่ตัวอยู่ ก็ใช้ไม่ได้ทั้งนั้น ประชาธิปไตยแบบเสรีนายทุน หรือประชาธิปไตยแบบชนกรรมาชีพกรรมกร ถ้ามีความเห็นแก่ตัวอยู่แล้ว ล้วนแต่เป็นผลร้ายกาจแก่สันติภาพของโลกด้วยกันทั้งนั้น

ประชาชนเห็นแก่ตัวยิ่งกว่าเห็นแก่ชาติ นี่ก็ยังมีอยู่มาก นักการเมืองเห็นแก่ตัวยิ่งกว่าเห็นแก่ชาติ ก็มิได้อยู่โดยมาก นักการเมืองเห็นแก่ตัว เห็นแก่พรรคของตัว โดยไม่เห็นแก่ชาติก็ได้แย่งตัดทาน ก็ทำการหมายมั่นไปแต่เพื่อประโยชน์ของตัวหรือพรรคของตัว อย่างนี้ไม่มีทางที่จะเป็นไปเพื่อสันติภาพ คือบางกรณีหรือในบางที่บางแห่ง ที่ไม่ขอระบุแต่ว่าได้มีอยู่จริง รัฐบาลกับรัฐสภา ในบางคราวจะพูดกันแต่เรื่องเห็นแก่ตัวของแต่ละฝ่าย โดยไม่อาจจะปรองดองใด ๆ กันได้ นี่ก็เพราะความเห็นแก่ตัว

ในที่สุด มามุ่งกันทำลายความเห็นแก่ตัว เพิกถอนความเห็นแก่ตัว ด้วยการบริจาคที่แท้จริง โดยถือธรรมะเป็นหลัก ถือกฎของธรรมชาติเป็นหลักที่ว่า ถ้ายังเห็นแก่ตัวอยู่แล้ว สร้างสันติภาพไม่ได้ มีแต่จะหาประโยชน์ของตนบนประโยชน์ของผู้อื่นอยู่เรื่อยไป มันเป็นไปได้ที่เห็นแก่ตัวแล้วจะมีสันติภาพ คือพอสักว่าไม่เห็นแก่ตัว ความเห็นแก่ผู้อื่นก็จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ

เดี๋ยวนี้เราไม่เห็นแก่ผู้อื่น หรือไม่เห็นแก่ความถูกต้อง ไม่เห็นแก่ความเป็นธรรม เพราะมีความเห็นแก่ตัวหนาแน่นมากเกินไป พอไม่เห็นแก่ตัวก็จะรักผู้อื่นโดยอัตโนมัติ ขอให้นึกถึงคำว่าอัตโนมัติ เมื่อไม่เห็นแก่ตัว ก็จะรักผู้อื่นโดยอัตโนมัติ จะเห็นแก่ธรรมะหรือความถูกต้องโดยอัตโนมัติ หหมดความเห็นแก่ตัวในโลกแล้ว นายทุนกระดาศซัซก็จะหายไป จะเหลืออยู่แต่เศรษฐีใจบุญ คือคนมั่งมีที่เอาส่วนเกินแห่งทรัพย์สินสมบัติความสุขของตัวเองนั้นออกตั้งเป็นโรงงาน เพื่อให้โรงงานหล่อเลี้ยงผู้ยากจน นักบวชบรรพชิตหรือผู้ที่ควรจะหล่อเลี้ยงโดยทั่วไป อย่างนี้เรียกว่า “เศรษฐีใจบุญ”

แต่ถ้าคนมั่งมีใช้ทรัพย์สินของตน ๆ เพื่อประโยชน์แก่การที่จะดูดซับเอาประโยชน์ของผู้อื่น อย่างลึกลับซัซซ่อนงายตายเหมือนกระดาศซัซที่ซัซน้ำ ซัซน้ำหมึก ไคร ๆ ก็เห็นนายทุนกระดาศซัซที่ใช้กลอุบายดูดซับประโยชน์ของผู้อื่นมาเป็นของตน โดยทำนองนั้นจึงขอเรียกในที่นี้ว่า “นายทุนกระดาศซัซ”

พอหมดความเห็นแก่ตัวออกไปเท่านั้นแหละ นายทุนกระดาศซัซก็เกิดขึ้นไม่ได้ เมื่อไม่มีนายทุนคอมมิวนิสต์ก็สลายตัวเอง โดยไม่ต้องปราบ ขอให้คิดปราบคอมมิวนิสต์โดยชนิดที่อย่ามีนายทุนขึ้นมาในโลกเถิด คอมมิวนิสต์ก็จะตายเอง ไม่ต้องปราบ จะสลายตัวเอง

เดี๋ยวนี้ ถ้ายังมีนายทุนกระดาศซัซอยู่เรื่อย ๆ ไป ก็เป็นธรรมดาที่มันจะต้องเกิดคอมมิวนิสต์แล้วมันก็เป็นกรรมสมควรแก่ฝ่ายมนุษย์อีกพวกหนึ่ง ที่ยากจนข้นแค้นมันก็ธรรมดา ที่จะต้องมีการต่อสู้ผู้ที่ยึดถือยึดครองประโยชน์ของตัว ที่ควรจะได้แก่ตัวไว้มากเกินไป นายทุนกระดาศซัซชนิดนี้ก็จะหายไป เศรษฐีใจบุญก็จะเกิดขึ้นแทน กรรมกรทั้งหลายก็จะกลายเป็นลูกหลานผู้กตัญญูของเศรษฐีใจบุญมีส่วนร่วมในการบริจาคทานตามหลักการของเศรษฐี ในยุคที่ไม่มีนายทุนกระดาศซัซ มีแต่เศรษฐีใจบุญ ก็เลี้ยงข้าทาสกรรมกรไว้มากมาย ผลิตด้วยกันกินอยู่ด้วยกัน ไปวัดด้วยกัน ทำบุญด้วยกัน และมีความเห็นร่วมเป็นอันเดียวกัน ว่าทรัพย์สินที่เหลือนั้นจะตั้งโรงงาน

เศรษฐีแท้จริงก็มีโรงงาน และมีหลาย ๆ โรง กรรมการก็รู้สึกว่าการทำเงินให้เศรษฐีนี้ เพื่อไปตั้งโรงงานเป็นการได้บุญด้วย ไม่มีนายทุนกระดาศชบอย่างนี้แล้ว คอมมิวนิสต์จะเกิดขึ้นได้อย่างไร เหลืออยู่แต่กรรมกรชนิดเป็นลูกหลานผู้กตัญญู มีส่วนร่วมในการบำเพ็ญทาน นี้เราจะกลับไปสู่ยุคอย่างนั้นได้อย่างไร นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

แต่ในที่นี้ขอบอกกล่าวถึงประโยชน์อันสูงสุดแห่งความไม่เห็นแก่ตัว อันจะทำให้นายทุนกระดาศชบหมดไปจากโลก ด้วยการบริจาค คือจะทำให้กลายเป็นเศรษฐีใจบุญขึ้นมาเต็มโลก ด้วยการบริจาค ทำให้กรรมกรเป็นลูกหลานที่กตัญญูของเศรษฐีผู้ใจบุญ เสียสละอย่างเต็มที่เพื่อประโยชน์แห่งการเป็นอยู่ แล้วเอาส่วนที่เหลือมาตั้งโรงงานด้วยกัน

นี่แหละคือผลของการบริจาค บริจาค ค้ ลองบริจาคกันทั่วไปหมดเถิด โลกนี้ก็เป็นโลกของพระศรีอาริย์เมตไตรย โดยไม่ต้องสงสัย

บริจาค – บริจาคนั้น มันไม่ใช่ให้ทาน เพื่อเอาผลตอบแทน เพื่อสวยเพื่อรวย เพื่อให้มีชื่อเสียง เพื่อมีสวรรค์วิมานในเทวโลก ทานมันไปตามแบบนั้น หรืออย่างบริสุทธิก็อยู่กันด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เจือจาน แต่ก็ยังไม่สามารถจะครอบงำกิเลสที่มาจากความเห็นแก่ตน ยังอยากดีกว่าสวยกว่า รวยกว่า อะไรว่าอยู่เสมอ แล้วก็ไม่ได้ทำด้วยความที่ไม่หวังอะไรตอบแทน แต่หวังอะไรตอบแทนอยู่ตลอดเวลา

ทาน เกี่ยวกับสิ่งของภายนอก และหวังของตอบแทน

บริจาค ตอบแทนภายใน ด้วยสิ่งที่ไม่ควรอยู่ในภายใน ซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยแห่งโรคจิต โรคประสาทไปเสียทั้งนั้น แล้วไม่ต้องมีผู้รับดอก ดูให้ดี ๆ มันนำหัว ให้ใครจะเอากิเลสไปให้ใคร ใครมันจะเอา ทานกับบริจาคต่างกันคนละทิศทางอย่างนี้ ขอให้สนใจในคำว่า “บริจาค บริจาค” อย่างถูกต้องเถิด

ขอออกความคิดเห็นถึงการที่จะกำจัดความเห็นแก่ตนออกไปจากโลก ขอให้ทุกคนร่วมมือกันบริจาค บริจาคความเห็นแก่ตน บริจาคสิ่งที่ไม่ควรจะมีอยู่ในจิตใจ มีแล้วเป็นปัจจัยแห่งโรคจิต โดยขอให้ศาสนาทุก ๆ ศาสนา ไม่ว่าศาสนาไหนมารวมมือกันกระทำให้สมาชิกแห่งศาสนานั้น ๆ หมดความเห็นแก่ตัว ไม่มัวขัดแย้งกันแม้แต่ในระหว่างศาสนา แล้วยังพร้อมเพรียงกันที่จะอบรมสั่งสอนสมาชิกแห่งศาสนาให้ไม่เห็นแก่ตัว ทุกศาสนามีหัวใจแห่งศาสนาเพื่อกำจัดความเห็นแก่ตัวด้วยกันทุกศาสนา

ถ้าเป็นศาสนามีพระเจ้า ก็ถือว่าพระเจ้าต้องการไม่ให้เห็นแก่ตัว ต้องการให้เห็นแก่พระเจ้า อะไร ๆ ก็เอาไปมอบให้แก่พระเจ้าเสีย อย่าเอามาเป็นของกูของกู อย่างนี้ก็ยังทำได้ ศาสนานั้น ๆ ก็มีวิธีการตามแบบนั้น ๆ

ส่วนพุทธศาสนา เรามีคำสอนเรื่องมันไม่มีตัวตน ไม่มีตน เป็นความว่างจากตัวตน มีแต่สิ่งที่เป็นไปตามกฎของธรรมชาติ

สรุปความว่า พุทธศาสนาสอนเรื่องไม่มีตัวไม่มีตน เมื่อไม่มีตัวไม่มีตนโดยแท้จริงแล้ว จะเห็นแก่ตนได้อย่างไร คิดดูเองก็แล้วกันข้อนี้ ก็คือไม่เห็นแก่ตนแล้วก็เห็นแก่ธรรมะ เห็นแก่ธรรมะ

“ธรรมะ” แปลว่าหน้าที่ หน้าที่ที่ถูกต้องแก่ความรอด

“ธรรมะ ธรรมะ” คำนี้ เขาพูดกันอยู่ก่อนพระพุทธเจ้าเกิด

ธรรมะ ธรรมะ คำสั่งสอนของผู้สอนเหล่านั้น ๆ หมายถึง หน้าที่ ที่เกิดมีมนุษย์คนแรก สังเกตเห็นว่า สิ่งที่เราเรียกว่า หน้าที่ หน้าที่ นี้สำคัญที่สุด ไม่ทำก็คือตาย จึงมาบอกเพื่อนฝูง เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายว่า มีสิ่งสำคัญสูงสุดคือธรรมะ หรือหน้าที่ในภาษาไทย ธรรมะในภาษาอินเดียโบราณ ธรรมะคือการกระทำหน้าที่ ไม่ใช่อยู่เฉย แล้วก็ทำอย่างถูกต้อง แล้วก็ทำอย่างที่เราเรียกว่าเป็นไปเพื่อความรอด ไม่ใช่เพื่อสร้างความวิบัติพินาศขึ้นมาเพราะความเห็นแก่ตัว

หน้าที่ หน้าที่นี้เป็นสิ่งสูงสุด ที่พระพุทธเจ้าทรงเคารพ เป็นพระพุทธเจ้าแล้วยังมีสิ่งสูงสุดที่พระพุทธเจ้าทรงเคารพ เมื่อพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้แล้วใหม่ ๆ ท่านสงสัยขึ้นมาว่า จะเคารพใคร ในที่สุดก็ตกลงพระทัยเคารพหน้าที่เหมือนอย่างพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทำหน้าที่ของพระพุทธเจ้า เคารพหน้าที่ของพระพุทธเจ้า คือหน้าที่ที่ถูกต้องแก่ความรอดพ้น ท่านมีหน้าที่ที่จะสอนผู้อื่นเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือสอนให้รู้หน้าที่ที่ถูกต้อง เพื่อความรอดพ้นอันสูงสุด

ดังนั้น จึงสอนต่อยอด ยอดอดจากที่เขาสอนกันอยู่แล้วเรื่องหน้าที่ด่า ๆ นั้น หรือกลาง ๆ ก็ดี ให้สูงสุดขึ้นไปจนถึงกับหมดความเห็นแก่ตัวตน ไม่เห็นแก่ตัวตนเป็นพระอรหันต์อย่างที่เราคุ้น คำสอนหน้าที่อันดับสูงสุด แล้วท่านเคารพหน้าที่อย่างเหลือประมาณ

อย่างเราจะมองดูกันว่า ก่อนรุ่ง พระพุทธเจ้าใคร่ครวญว่า วันนี้จะไปโปรดใครให้สำเร็จประโยชน์ เพราะเห็น ๆ อยู่ทุกวัน พอรุ่งเช้าก็ไปทางนั้น ไปหมู่บ้านชานา ไปหมู่บ้านคนร้ายราย แม้กระทั่งไปในสำนักเดียรถีย์อื่น ซึ่งมีใช้พุทธศาสนา เรียกว่าเดียรถีย์อื่นก็มี จึงได้เกิดการพูดจาสนทนาได้ประโยชน์ ตามที่พระองค์ทรงมุ่งหมาย แม้จะไม่สำเร็จก็ไม่เป็นไร เพราะทรงมุ่งหมายถึงที่สุด ทำดีถึงที่สุด แต่ที่บันทึกอยู่ในที่ทั่วไป ปรากฏว่าประสบความสำเร็จ

ครั้งเที่ยงแล้ว พักผ่อนเหนื่อยหนึ่งแล้ว ตอนบ่ายก็สอนประชาชนที่ไปหาถึงที่วัด ตลอดบ่ายตลอดเย็น พอค่ำลงก็สอนภิกษุสามเณรประจำวัด พอตึกก็สอนเทวดา ซึ่งกล่าวไว้ว่าเทวดาราชาวมหากษัตริย์ทั้งหลายก็ดี เทวดาจากสวรรค์ก็ดี ล้วนแต่มาเวลาเที่ยงคืนทั้งนั้น อย่างเช่น สามัญญผลสูตรนี้ อ่านดูมีพระราชายกกองทัพคบเพลิงไปทูลถามปัญหา เมื่อแก้ปัญหาให้เทวดา พักผ่อนเหนื่อยหนึ่งแล้ว ก็ถึงเวลาที่จะเสด็จญาณส่องโลก ส่องตรวจดูโลก ว่าวันนี้จะไปสอนใครที่ไหน นี่ทรงถืออย่างนี้ เป็นกิจจะลักษณะโดยแน่นอน จะมีเหตุขัดขวางบ้างนั้นก็เป็นครมดา ก็ถือเป็นหลักปฏิบัติอย่างนี้เป็นแน่นอนตามตำนานที่ปรากฏอยู่

ขอให้สังเกตดูว่า วันนี้กำลังจะปรินิพพานอยู่แล้ว ตอนกลางวันยังเสด็จดำเนินเป็นโยชน์ ๆ พุด
ง่าย ๆ คนจะตายอยู่หยก ๆ คืบนี้แล้ว กลางวันยังดำเนินทำหน้าที่ทำตามหน้าที่อยู่เป็นโยชน์ ๆ พอถึง
เวลาค่าที่จะปรินิพพานอยู่แล้ว ก็ยังโปรดปรินิพพานอีกคนหนึ่งเข้ามาทูลถาม เข้ามาขอความช่วยเหลือ
พระสงฆ์ทั้งหลายห้ามว่า อย่ามากวน อย่ามากวน จะปรินิพพานอยู่แล้ว ท่านยังไม่ยอม ท่านยังบอกว่า
เข้ามา เข้ามา เอาตัวเข้ามา ให้เอาตัวเข้ามา แล้วก็ตรัสสอนปรินิพพานนั้นจนสำเร็จประโยชน์จนได้เป็น
พระอรหันต์

นี่เรียกว่าท่านทำหน้าที่ถึงวินาทีสุดท้ายอย่างนี้ พวกเราทำกันหรือเปล่า ถ้าพวกเราทำหน้าที่กัน
ครบวงจรอย่างนี้ตลอดวินาทีสุดท้ายอย่างนี้ นั่นก็หมายความว่า ได้บริจาคความเห็นแก่ตัวออกไปหมด
สิ้น บริจาค บริจาค บริจาคความเห็นแก่ตัว คือความรู้สึกละโม้ใจออกไปเสียจนหมดสิ้น

ขอให้สนใจคำว่า “บริจาค บริจาค” อันเป็นทศพิธราชธรรมข้อที่ ๓ เป็นการบริจาคภายใน ทำให้
การบริจาคภายนอกเป็นของบริสุทธิ์ ให้คนที่บริจาคทานชื่อสวรรค์วิมาน ตักบาตรช้อนหนึ่งเอาวิมาน
หลังหนึ่ง ก็จะได้หยุดคิดอย่างนั้น คือจะบริจาคความเห็นแก่ตนออกไปด้วยการบริจาคของภายนอก
ด้วยความหวังจะทำลายความเห็นแก่ตัวในภายในออกไป นี่มันจึงบริสุทธิ์

ทานภายนอกบริสุทธิ์ เพราะมีการบริจาค ในภายในทานยังมีส่วนแห่งความเห็นแก่ตัว มีตัวผู้ให้
มีตัวผู้รับ มีตัวทั้ง ๒ ฝ่าย ถ้าบริจาคต้องไม่มีตัว ต้องไม่เห็นแก่ตัว ต้องไม่มีตัวทั้ง ๒ ฝ่าย นี่เรียกว่า
ต่างกันมาก

บริจาคความเห็นแก่ตัวออกไป ออกไป ออกไป ก็ไม่มีความเห็นแก่ตัวเหลือ บริจาคตัวตน ให้
เขาบริจาคตัวตน ด้วยการบริจาคตัวตน ก็มีผลถึงพระนิพพานในที่สุดแล้วจะเอาอะไรกันอีกเล่า

การศึกษาจะช่วยได้มาก ถ้าในโลกนี้มีการศึกษาให้เป็นมนุษย์ที่ถูกต้อง คือทำลายความเห็นแก่
ตัวแล้ว โลกนี้จะรอด เดี่ยวนี้โลกยังมีการศึกษาที่เปรียบเหมือนสุนัขหางด้วน มีเพียง ๒ อย่าง คือให้วิชา
ความรู้ฉลาด และให้วิชาอาชีพไปทำกินให้ร่ำรวย แต่ไม่มีวิชาที่จะเป็นมนุษย์ให้ถูกต้อง คือ บังคับ
ความเห็นแก่ตัวอย่างถูกต้อง อย่างสมแก่ความเป็นมนุษย์ ซึ่งแปลว่า สัตว์ผู้มีใจสูง ถ้าการศึกษาของโลก
สอนกันให้ถึงการบริจาค บริจาค บริจาคความเห็นแก่ตัว ความเห็นแก่ตัวเช่นนี้แล้ว โลกก็จะมีการศึกษา
ที่สมบูรณ์ จะไม่เกิดปัญหายุ่งยากลำบาก เพราะความเห็นแก่ตัวอย่างที่มีอยู่ในบัดนี้

หูดหวิดเต็มที่แล้ว ที่จะใช้อาวุธอันร้ายกาจที่สุดนั้น ออกทำลายล้างกัน ถ้าความเห็นแก่ตัว
ยังคงมีอยู่ และแก่กล้าขึ้นไป สักวินาทีหนึ่งเขาก็จะอดกลั้นไว้ไม่ได้ ก็จะใช้อาวุธอันร้ายกาจนี้ทำลายล้าง
กัน แล้วโลกนี้จะเป็นอย่างไรร

ขอให้ท่านทั้งหลายสนใจในคำว่า “ความเห็นแก่ตัว” เห็นแก่ตัวอยู่คนเดียว ก็เป็นทุกข์นอนไม่
หลับอยู่คนเดียว อึดอัดอยู่คนเดียว ความเห็นแก่ตัวพาดพิงไปถึงคนอื่น ก็ทำลายบุคคลอื่น เอาเปรียบ
บุคคลอื่น ความเห็นแก่ตัวเป็นไปทั่วโลก โลกนี้ก็เป็นโลกของความเห็นแก่ตัว แบ่งออกเป็นซีก ๆ ส่วน ๆ

แล้วก็ปะทะคารมกันด้วยเรื่องความเห็นแก่ตัว เป็นเวทีแห่งประกวดการเห็นแก่ตัวกันเท่านั้นเอง เชื่อว่า
ไม่อาจจะสร้างสันติภาพใด ๆ ขึ้นมาได้

สรุปความแล้ว ถือเป็นหลักได้ว่า ทานไม่ใช่บริจาต คือมันเป็นของภายในของภายนอก เป็นของ
ทางวัตถุ เป็นของทางจิตใจ

ทาน ยังมีตัวของตัวอยู่ทั้ง ๒ ฝ่ายอย่างซ่อนเร้นต้องการประโยชน์ตอบแทน และต้องตอบแทน
อย่างนี้เป็นต้น

บริจาต เป็นรากฐานของทานที่แท้จริง ให้ทานบริสุทธิ์ เป็นบริจาตขึ้นมา กลายเป็นการบริจาต
ขึ้นมา บริจาตจะทำให้ทานทุก ๆ อย่างกลายเป็นถูกต้อง คือเป็นบริจาตขึ้นมา ฉะนั้น ขอให้ทุกคนสนใจ
ในการทำลายความเห็นแก่ตัว ศัตรูอันร้ายกาจทั้งมนุษย์และเทวดา มนุษย์ก็ทะเลาะกัน เพราะความเห็น
แก่ตัว เทวดาก็ทะเลาะกันเพราะความเห็นแก่ตัว ซึ่งมีเรื่องราวที่ชัดเจนอยู่ในเรื่องราวนั้น ๆ ว่าเทวดาก็
ทะเลาะกัน เพราะความเห็นแก่ตัว

จงเป็นไทจากความเห็นแก่ตัว คือเป็นไทจากกิเลสข้อนี้ด้วยการบริจาตอันนี้ แล้วไทก็จะเป็นไท
สมชื่อ มีอิสระที่จะพัฒนาตัวเองไปในทางที่ถูกต้อง ถูกต้อง ทุกสิ่งทุกอย่าง โดยไม่มีวิกฤตการณ์เลวร้าย
ใด ๆ เกิดขึ้นมาได้ เป็นไทจากความเห็นแก่ตัว นั่นคือ บริจาต เป็นไทแล้วก็สามารถทำสิ่งที่ถูกต้องได้ จะ
ละอบายมุขได้ จะละความเกียจคร้าน ความเหลวไหลไม่มีงานทำได้ จะละได้ทุกอย่าง ทุกอย่าง ที่เกิด
มาจากความเห็นแก่ตัว

หวังว่าท่านสาธุชนทั้งหลายจะได้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการบริจาตนี้ และชวนกันบริจาต
ให้กลายเป็นสิ่งประจำใจ ทำอะไรเป็นไปเพื่อความเห็นแก่ตัว จนไม่มีตัวเหลือ จนเป็นไปสู่วิษณุภาพ
แม้อยู่ในโลกนี้ก็ดำเนินกิจการในหน้าที่อยู่ได้ เป็นสุขทุกทีพาราตริกาล เทอญ.

คำว่าให้ในที่นี้ ให้อย่างมีผูกพัน ให้อย่างมีผูกพัน
ที่จะได้รับผลอะไรคืนมา มันให้อย่างเอากำไร
ให้อย่างมีการผูกพัน ว่าจะต้องได้รับการตอบแทน

คำว่าจาคะมันไม่ใช่อย่างนั้น
มันให้ มันสละไปเลย มันไม่มีการผูกพัน
ถ้าทานะมันมีผูกพันว่าจะต้องได้อะไรกลับมาให้แก่กู
ส่วนจาคะนั้นสละ ๆ ออกไป ไม่มีการผูกพัน

ที่นี้บริจาค บริจาค คือให้ให้หมด เลิกกันเลย
ให้กันหมด จนไม่มีอะไรจะให้ ให้ว่างไปเลย
ยิ่งไม่มีความผูกพัน
เพราะมันให้เพื่อจะเอาความว่างเป็นผลสุดท้าย

ให้เขากินถัสดม้ันอ้มนาน กินเองอ้มเดี่ยวเดี่ยว
ถ้าเราให้เขากิน มันไปอยู่ในจิตใจของเขา ก็ไม่รู้จักถัสม
ก็ปี ๆ ก็ไม่รู้จักถัสม แล้วมันยังอยู่ในจิตใจของเราผู้ให้
ว่าเราได้ให้เขาไปหลายปีแล้ว มันยังอ้มใจอยู่
ถ้ากินเอง ไม่กี่ชั่วโมงก็ถ่ายออกมาหมด เล็กกัน
ไม่มีปัญหา ไม่มีอะไรเหลือ

การบริจาคก็คือการบริจาคกิเลสออกไปออกไป
ให้ตัวกู่มันหมดไป ให้มันเกลี้ยงเกลากจากตัวกู
ไม่มีกิเลสใด ๆ เหลืออยู่ แม้แต่ความเครียดสักชนิดหนึ่ง
ซึ่งเป็นปัจจัย แห่งโรคจิต
คือผู้บริจาคสิ่งที่ไม่ควรมีอยู่ในใจนั้น
จะเป็นเหมือนกับผู้ล้างบาปออกอยู่ตลอดเวลา

ทานอันสุดท่ายประเสริฐสูงสุด ไม่มีอันไหนจะยิ่งไปกว่านั้น
คือ การให้ตัวกู ของกู คือให้อวิชชา ตัณหา อุปาทาน ว่าตัวกู ว่าของกู
ออกไปเสียให้หมดสิ้นจากจิตใจ